

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 20 d broj 494

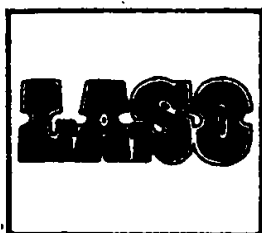
**SKRIVENO
BLAGO**

Gordon F. Uvalde:

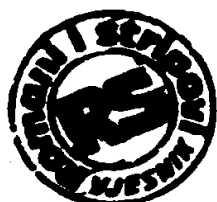
SKRIVENO BLAGO

LASO broj 494

Gordon F. Uvalde: SKRIVENO BLAGO
Naslov originala: Der Schatz von Curly Bill
Recenzija: Nikola Popović, filmski radnik
Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt,
posredstvom G. P. A.
Prijevod: Julije Knežević
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – GLAVNI I OD-
GOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
•Vjesnik• n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva:
•Laso•, Redakcija •Romani i stripovi•, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost •Vjesnik• n. sol.
o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija
bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) •Vjesnikova• Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za go-
dinu dana iznosi 1060 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom.
Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom
uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR •Vjesnik•, Interna banka, s oznakom za •Laso•.
Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za
šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za •Laso•).

Ekonomska propaganda: •Vjesnik•, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu
i fizičku kulturu SRH broj 2835/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 494 izlazi 1. 04. 1983.

I

— Stooooj!

Kočnice zaškripe. Poštanska kočija »Benson« se zanese, konji se otkližu na stražnjim nogama. Uzvitla se crvena prašina. Tri zakrabuljena čovjeka s puškama u rukama iskoče iz zaklona što se sastojao od šipražja. Paul Bob, pratilac, prije nekog vremena je smijenio vozača. Pošto se kočija zaustavila, neočekivano odbaci uzde i trgne sačmaricu. No tek što je kundak oslonio o rame, najbliži mu razbojnik ispali metak i sa sjedala prsnu krhotine. Paul isprazni obje cijevi, a razbojnika pokosi tuča sačme.

U istom trenutku razbojnik s druge strane ceste otvori vatru. Bud Philpot skoči sa sjedala kao da ga je ujela čegrtuša. Koljena mu popuste... s prigušenim krikom se sruši među konje. Uplašeni konji se propnu i vratolomnim trkom pojure uz blagi uspon.

Kočija što se njihala i zanosila odveze osamdeset tisuća

dolara ispred noa razbojnika, koji su ostali na cesti škripeći zubima.

Istina, zapucali su za kočijom, no to im nije pomoglo. Paul Bob opet dograbi uzde i zapucketa bičem. Olovom izrešetana kočija nestane s uzvisine, ostavivši za osobom dva mrtva i dvojicu razbojnika što su se uspjenili od bijesa.

* * *

Mladića uhvate negdje između Tombstonea i Dragoona, duboko uvjereni da su šćepali jednoga od preživjelih razbojnika. Guy Antrim, kako se poslije prozvao, mučio se pod teškim bremenom provijanta i municije. Jedan je čovjek iz potjere vodio konja na uzdi: životinja je bila gotovo na smrt izjahana. Mladić je priznao da konj pripada njemu, ustvrdio je čak da mu je ukraden prije nekoliko dana.

Šerif Behan se podrugljivo nasmije.

— Ukraden! To možeš ispričati mojoj baki!

Guya odvedu u zatvor, u Tombstoneu i ostave ga da se nekoliko dana preznojava, a zatim ga šerif presluša.

— Želiš li spasiti svoju kožu, mladiću, mogu ti samo savjetovati da kažeš imena svojih drugova! — pouči ga šerif.

Antrim zabaci glavu. Bio je, doduše, mlad ali vrlo ponosan.

— Nisam šaljivčina, Behane!

— Aha. Pretpostavljam da time želiš reći kako nisi posve nedužan. Pa onda već jednom ispričaj svoju priču!

I Guy Antrim ispriča svoju priču. Tri su ga prijatelja pozvala u lov. Morao je odbiti, jer od svojega rančera neće dobiti dopust. Prijatelji su ga zatim zamolili da određenoga dana donese municiju i provijant u njihov logor. U međuvremenu su mu ukrali konja, pa je morao krenuti na jednom od konja s ranča.

Johnny Behan sumnjičavo ispuhne zrak.

— A gdje su tvoji prijatelji namjeravali loviti?

— Kod Dragoona. Trebalo je da ih pronađem u logoru drvosjeća.

— Nevjerojatno! — naruga mu se Behan. — Ako ti je to najbolja priča, možeš je mirne duše zaboraviti!

— Ta pronašli ste kod mene provijant i municiju.

— Dakako. No isto smo tako pronašli tvog na smrt izmorenog konja na ranču Redfield, i

to na dan razbojničkog prepada! S tim se glupostima nećeš provući kroz sito! Moj momče... pridržavao si drugovima konje! A kad si vidio dva mrtva, pobjegao si navrat-nanos. Zamisao ti je bila dobra, ali nisi bježao dovoljno daleko. Možeš odati drugove i time spasiti svoj vrat i to je sve! Ili ćemo te objesiti zbog saučesništva!

Guy Antrim otvori usta za žestok odgovor, no odmah ih zatvori. I tako ostanu zatvorena. Naprosto su mu podvalili oni koje je smatrao prijateljima. Ukrali su mu konja i njime ostavili lažan trag da bi zavarali potjeru. Dakako, nije ih pronašao ni u logoru drvosjeća. Ništa mu ne bi pomoglo ni kad bi imenovao svoje lažne prijatelje. Kad bi ih zakon uhvatio, oni bi mu samo još više podvalili, iz bijesa. A ne uhvati li ih Behan, zacijelo će ga objesiti — kao saučesnika.

Guy Antrim, dakle, nije progovorio, ali nisu ga ni objesili. Nešto kasnije se ukradeni konj pokazao kao nimalo zlokoban.

Konj se nalazio u koralu Countyja i neki se sitni rančer toliko zainteresirao za zgodnu životinju da je zamolio svojega prijatelja, šerifova pomoćnika Wooda da mu pribavi toga konja.

A Wood je bio jedini čovjek koji se pristojno odnosio prema mladiću. I tako ga

Wood nagovori da konja, što ga ionako više nikad neće jahati, naprosto preda i time pribavi sredstva da bi se nekako izbavio iz te neugodne situacije uz pomoć vještog branitelja.

Wood uvede mladića u ured da bi potpisao kupoprodajni ugovor. Dok je rančer uzbuđeno razgovarao sa svojim prijateljem, mladić je skromno sjedio u kutku. U jednom trenutku naprosto ustane i neopazice napusti ured – da ga više nikad ne bi ugledao!

II

Poslije osam godina se ondašnji mladić, koji se sada prozvaao Guy Antrim, vrati u Tombstone. Izdaja prijatelja učinila ga je samotnikom s bezizražajnim licem pokeraša i – revolverašem.

Bio je uvjeren kako nitko neće u njemu prepoznati mladića koji je bio osumnjičen zbog razbojništva. Ta izmijenio se ne samo on već i Tombstone. Zbog prodora vode zatvoreni su nekoć tako unosni rudnici. Vojska rudara se naprosto razbježala, a s njima i svi oni koji su živjeli od srebra. Nije više bilo ni šerifa Behana, a ni vode razbojničke družine Curlyja Billa, koji je navodno opljačkao silno blago. Uzgoj stoke je opet dao pečat cijelom kraju. A novi šerif John Slaughter bio je stočar, koji je stigao u taj kraj tek poslije neslavnog svršetka Earpa i družine Curlyja Billa.

Salun Crystal Palace bio je samo otrcana uspomena na nekadašnji sjaj. Kako je Guy Antrim odmah ustanovio, u današnjem Tombstoneu upada u oči svaki stranac. I dok je on za jednim stolom saluna ispijao svoje piće, šerif ga je, stojeći za barom, upravo zbog toga neprestano pogledavao. Pa čak i ispitivačkim pogledom! Neka! Njegovo, Antrimovo lice neće pronaći ni na jednoj potjernici.

Samo s djelomičnim zanimanjem Antrim je osluškivao razgovor za susjednim stolom. Riječ je bila o nekoj okladi što ju je Slaughterov pomoćnik zaključio s nekim strancem. Stranac je dovezao u Tombstone prvi bicikl i naumio na njemu prevaliti dionicu od sedamdesetak kilometara, pa čak i brže od pomoćnika na njegovu »najgnusnijem kljusetu s ove strane pakla«. No najgnusnije kljuse je iznijelo pobjedu za svojega vlasnika: bilo je dvije i pol minute brže od bicikla. Ali pri tome je mala pješčana oluja ipak odigrala kobnu ulogu.

Neki hrapavi glas prene Guya Antrima iz misli.

Pred njim je je stajao postariji, sjedokos čovjek, mršav i dugačak, prepredenih svijetlih očiju. Rukama se oslonio o stol i ponovio pitanje:

– Čini mi se da poznajem to pokeraško lice, nije li tako?

– Poznaješ me... tako? – uzvрати Antrim s očitom sumnjom u prizvuku glasa.

– Tako mi se čini. Kako li se ono zoveš... odakle dolaziš, druže?

– Zar ti je to važno?
– Dakako... pitam te iz valjan-
nih razloga.

Antrim slegne ramenima.

– Guy Antrim. Zar ti to nešto kaže?

Mršavi se nasmije.

– To nije ime s posjetnice kojom si se nekoć dičio. U ovom kraju još nikad nije živo neki Antrim... ali ti si bio ovdje, prijatelju! Prepoznam te po očima... oči nikad ne zaboravljam – čovjek odmahne.

– No čemu to? Nije važno... Htio bih te zapitati samo ovo: tražiš li posao?

– Možda. Što mi možeš ponuditi?

Čovjek privuče stolac, sjedne i nalakti se na stol.

– Ja sam Gauze... Jake Gauze – svijetle, prepredene oči su i nadalje vrebale Antrima. Ali na njegovu licu pokeraša nije bilo promjene. Gauzeov pogled klizne na Antrimov revolver. – Umiješ li rukovati tom pucaljkom?

– Ako je riječ o takvom poslu...

– Samo mirno – Gauze podigne ruku. – Imam ranč... u Skeleton Canyonu. Jesi li već čuo za taj ranč? Nekoć je onuda prolazio omiljeni put krijumčara... u doba Curlyja Billa. Neki iz te bande se još vucaraju onuda i tako mi nestaje stoka. Zbog toga tražim čovjeka koji... recimo... voli osamljenost, a s pucaljkom u ruci nije bezazlen. Onda, što misliš?

– Ne zanima me takav kraj ni takav posao! – uzvratil Guy s gnušanjem, što ga uopće nije

osjećao, naprotiv, dobrano se namučio da bi prikrrio svoje oduševljenje.

– Čovječe, propustit ćeš lijepu priliku! – navaljivao je Gauze. – Dopusti da izgovorim dokraja... Visinu svoje plaće ćeš odrediti sam!

Antrim se potrudi da se na licu pokeraša pokaže stanovito zanimanje.

* * *

Dvije noći poslije toga Jake Gauze zastane:

– Tu smo... Skeleton Canyon!

Mjesec je već odavno izišao i između stijena se pokazalo poput vrane crno ždrijelo kanjona. Antrim je znao mnogo šta o tom kanjonu što je krivudao između stijena. Učini mu se da se u njemu kuha neka nevolja, da još osjeća miris krvi što je ovdje prolivena.

Mršavi Gauze se nasmije, kao da je naslutio Antrimove misli.

– Tu je već mnogo ljudi zagrizlo u travu... Zapravo je bolje kazati u pijesak! Ali ni momci koji su se pobrinuli za njih više ne vrludaju naokolo. Curly Bill, Clantonovi, Dick Gray i kako su se sve zvali... da, nakraju su gotovo sasvim podivljali. Eto, njihova greška! Zapiši to iza uha: od prepredenosti ljudi ostare, a nikako od oholosti!

Ubrzo ujašu u dubinu Skeleton Canyon. Gauze pokaže Antrimu drvo što su ga prozvali »odmetnikov hrast«: kora mu je bila izrešetana mecima.

Kroz tamu se začuje tiho žuborenje. To je zacijelo Skeleton Creek. Ubrzo će ući u malu kotlinu što su je nazvali Vražja kuhinja. No tu, pokraj »odmetnikova hrasta«, došlo je do krvoprolića u kojem je devetnaest meksičkih krijumčara izgubilo život. Antrim je sve to znao. Još nikad, doduše, nije bio tu, no ipak je znao da bi se tu snašao i vezanih očiju. »Odmetnikov hrast« je tako nazvao jedan čovjek iz družine Curlyja Billa: Zwing Hunt. Krijumčarsko tane ga je pogodilo u rame, drugovi su ga zatim odnijeli do drveta i tu mu je Billy Grounds previo rame.

I upravo je taj Zwing Hunt doveo Antrima natrag u taj kraj. Ili bolje rečeno: sve ono što je Antrim saznao o Zwingu Huntu...

Jake Gauze zauzda konja i prekine šutnju:

– Jesi li kada čuo za rešetača koji se zvao Miguel Garcia? Meksikanci su ga nazivali don Miguel. Društvo Curlyja Billa ga je uhvatilo upravo ovdje... a i njegovu karavanu mula natovarenih srebrom.

– Pa zar cijelu karavanu? Koliko životinja?

Gauze odmahne glavom.

– Odakle da to znam! – odreže i zašuti.

Antrim se nasmiješi u mraku. Stari Gauze sasvim točno zna koliko su tovara srebra razbojnici tada opljačkali. Kad je Garcia ispao iz sedla, Gauze nije bio od njega ni za vlas udaljeniji nego čovjek koji je ispalio hitac!

* * *

Jašući oko nekog zavoja, Antrimova životinja naleti na Gauzenovu, koja je zastala. Pred sobom ugledaju neko jarko svjetlo... odande se začuje pucnjava, pa krik.

– Već su tu... nitkovi! – Gauze zaškripi zubima i potjera konja.

III

Sva blijeda, djevojka je stajala u kutu prostorije. Iz cijevi revolvera što ga je držala u ruci još se dimilo. Svi odjednom začuju topot kopita. Snažni momak uz zid zamahom ruke baci svjetiljku sa stola.

– Upali svjetlo, Kerrick! – zagrmi izvana Jake Gauze.

– Jesi li ti to, Jake? – otegne Kerrick.

– Upali svjetlo! – odreže Gauze.

– Na polici pokraj tvog ramena – mirmo će djevojka.

Šibica se rasplamsa. Kerrick pronade svjetiljku i upali je. Postavivši je na stol, nasmiješi se djevojci. Pogleda druga koji je stajao uz zid i mrmljajući proklinjao. Rukom je pritiskivao krvavu brazdu na licu, gdje ga je okrnulo tane.

– Prepusti Jakea meni – reče ovaj i okrene se prema vratima.

Pod trijemom se začuju koraci. U tamnom okviru vrata pojavi se Gauze, malo pognut,

gotovo praskajući od bijesa. Iza njega djevojka zapazi drugog čovjeka. Promatrao ju je bezizražajnim pogledom.

Gauze uđe ljutita izraza lica. Ošine pogledom onu dvojicu. Djevojka ga još nikad nije vidjela toliko bijesna. Stranac se nasloni na dovratnik, zabode palce za pojas i nehajno se ogleda.

— Čovječe... ta držiš ovdje divlju mačku! — Kerrick se nasmiješi. — Divlju... i vraški zgodnu. No ti si oduvijek znao koju valja pogledati, a pred kom žamirirati!

Gauze je šutio. Još nije uspio stišati svoj gnjev.

— Onda... zar nam nećeš poželjeti dobrodošlicu? — upita Kerrick. — Ta nismo prevalili taj daleki put da bi ovdje s nama postupali kao s gubavcima! Kamo si sakrio viski? Izvadi ga i vladaj se normalno... već jednom!

— Idy, jesu li ti nitkovi učinili što našao? — promuklim će glasom Gauze.

Djevojka samo prezirno pogleda onu dvojicu i potrese glavom.

— Sigurno nisu?

Rumenilo joj oblije obraze.

— Jednom su zvekanu pale neke gluposti na um. No začas sam ga otrijeznila — zabaci svoju kestenjastu kovrčavu kosu i gurne kolt u korice. — Zar su ti to prijatelji, Jake? — zapita zajedljivo.

Kerrick se nasmije. Bio je samosvjestan, snažan čovjek i s pravom se mogao nasmijati mršavku kakav je bio Jake.

Gauze nevoljko reče:

— Držite svoje šape podalje od nje!

Kerrick se ponovo nasmije.

— Prestani i izvuci već jednom taj viski! — reče. — Nećemo učiniti ništa našao tvojoj djevojci. No tko je onaj čovjek na vratima? Mislim da ga još nisam vidio.

Gauze se naposljetku smiri. Okrene se i reče Antrimu:

— Dugonogi klipani je Bat Kerrick, rančer. A onaj sitni prijeko, koji se drži za obraz, zove se Taiban Cope. Nekoć, dok se u Tombstoneu još nešto događalo, vukao se po salunima. A ovo je — pokaže Antrima — pokeraško lice... moj novi predradnik.

Antrim kimne. Onaj sitni, blijedunjavi kockar pripadao je među ljude koji su u Tombstoneu obavljali posao uhoda za Curlyja Billa. Kerrick je, naprotiv, za Guya bio nepoznanica. Sve je na njemu odavalo revolveraša, čak i njegovo drsko vladanje i oštar pogled.

— Pobrinut ću se za konje — reče Kerrick i prođe pokraj Antrima.

Djevojka pride Gauzeu i uhvati ga za ruku, ali nije promatrala njega, već Antrima.

— Nisi li nešto zaboravio, Jake? — upita djevojka. — Nisi me upoznao s njim. Zašto?

— Zato što ćeš odmah otići u svoju sobu i ondje ostati! — prasne Gauze.

Djevojka zabaci glavu i pride Antrimu.

— Ja sam Idy — nasmiješi mu se i pruži ruku.

Kosa joj je bakrenasto sjala u svjetlu svjetiljke. Lice joj je bilo privlačno i odavalo je životnu radost. Po svemu sudeći, očekivala je nešto od novog poznanstva.

— Drago mi je što sam vas upoznao — reče Antrim i ispusti njezinu ruku.

No zapravo ga to nije radovalo. Nije mu se svidio njezin samosvjesni nastup. Istina, zavidio se brazgotini kojom je onu skitnicu udaljila od sebe. Skitnicu što ga je kovač planova Gauze domamio ovamo. Međutim, u svijetu muškaraca u kojem je on živio pristojne žene moraju biti stidljive i čedne, nipošto samosvjesne.

Možda je ona naslutila njegove misli: na oči joj se spusti sjena. No odmah se nasmije i reče:

— Već ćemo se bolje upoznati!

— Sad se povuci u svoju sobu! — poviče Gauze i podigne koščatu šaku, no zaprepasti ga ono što je pročitao u hladnom pogledu novog predradnika: spusti šaku a da nije udario.

Okrene se i mračno pogleda za Idy. Kad su se vrata za njom

zatvorila, opet pogleda Antrima. S tog se neprobojnog lica ništa nije moglo pročitati. Gundajući, Gauze izide.

* * *

Kad je Antrim pritegao uzde svojega konja, upravo je svitalo. Među džbunjem su se još povijali oblaci magle. Rosa je pala na lišće, pa je izgledalo poput satena. Odněkud ptica pozdravi dan što je tek započinjao. Antrim se ogleda.

Kuća je bila sagrađena od prijesne opeke. Osim sobe za dnevni boravak mogla je imati još tri prostorije. U koralu je bilo desetak konja. Uz stijenu kanjona bila je prigradna staja. Negdje iza staje netko je zviždukao. Vjerojatno Kerrick. Gauze i Cope zacijelo ne bi tako bezbrižno zviždukali.

Antrim povede konja prema staji. Kerrick se pojavi iza ugla. Plavim očima odmjeri Antrima... pomalo prezrivo.

— Poznaješ li Jakea već dugo? — upita.

Antrim je tobože razmišljao.

— Dovoljno dugo — reče naposljetku.

Kerrick se prepredeno nasmiješi, zatim se bučno nasmije, slegne ramenima i pođe prema kući.

Rasedlavajući konja, Antrim zapazi kako se ljuti zbog Kerrickova ponašanja. Slegnuvši ramenima, otjera ga iz svojih razmišljanja. Stavi pred konja sijeno.

U tom se trenu na vratima ocrta neka sjena. Antrim se ogleda i ustanovi da je to Idy.

— Izišla sam kroz prozor — reče djevojka, smijuljeći se.

— Onda će biti najbolje da odmah tako i udeš — suho će Antrim.

— Ah, ne tako brzo! — zadržano ga pogleda. — Uvijek sam željela lijepe plave uvojke poput tvojih — reče.

Njegov mračni pogled pokazuje da mu nimalo nije stalo do njezinih laskanja. No ona se samo nasmije i pruži mu zgodu da bolje vidi njezine lijepe zube.

— Iz Teksasa si, je li?

— Ne prestaneš li, otac će te lijepo...

— Jake Gauze mi nije otac — prekine ga djevojka i prezirivo namreška nos. — Oca su mi ubili Apaši... prije nekoliko godina. A Jake umišlja da mi mora zamijeniti oca — način na koji je zadigla ramena oda da do toga nimalo ne drži. — Otac mi je bio Red Dan Harris — nastavi ponosno. — U sedlu nije sjedio bolji čovjek od njega. Možeš zapitati Jakea i on će to potvrditi. Jake kaže da nikada nije naišao na čovjeka njegova kova... a Jake je upoznao mnoge ljude.

— To bi moglo biti točno.

— Sasvim je točno! A Jake je lijencina i danguba.

— Kad tako misliš, zašto si s njim?

— Eto... slegne zaobljenim ramenima i nastavi: — Brine se barem da se nitkovi drže podalje od mene, a sam ništa ne zahtijeva. Neće to svaki učiniti za djevojku poput mene. Najgluplje je kod Jakea što uvijek želi imati pravo.

Antrim joj nije odgovorio.

— Otac mi je bio Teksašanin — nastavi djevojka. — Potjecao je s Eagle Passa... stigao je s tisuću četiristo grla meksičke stoke. Da, gospodine — opet se nasmije i zabjelasa zubima. Zatim zapita: — I ti si iz Teksasa, je li?

— Nisam — razočara — je Antrim.

Idy uzdahne.

— Tako bih rado pronašla čovjeka iz Teksasa! — reče. — Sita sam ološa iz ove guštare. Oh... Eagle Pass! — opet uzdahne. — Rado bih ga vidjela! Već i sam naziv zvuči sjajno. Okladila bih se da je Eagle Pass veći od... od... eto, rekla bih da sjeverno od Mexico Cityja nema većeg grada!

— Zar si bila u Mexico Cityju?

— Jake je bio. Dugo je skitao i nema mnogo čega što nije vidio. Kaže...

— Bilo bi bolje — reče Antrim — da razmisliš što će učiniti zateknu li te ovdje.

Ona odmjeri Antrima, zatim se čak i razgnjevi pa reče:

— Ne shvaćam zašto me ne trpiš.

– Pa tko kaže da te ne trpim?

– Tako se vladaš.

Antrim podigne obrve.

– Što očekuješ od mene? Zar da te zagrlim i...

– Nemoj ni pokušati! – odreže djevojka i ustukne. – Imam vraški dobru pucaljku i umijem rukovati njome.

– Zar zbilja? – Antrim dohvati rukovet slame i počne trljati konja.

– Pucam barem kao i ti! Zar nisi vidio kako sam sredila one salunske stjenice?

Antrim je trljao konja kao da ona nije prisutna.

Razgnjevljena Idy odgurne nogom konjsku balegu prema njemu.

– Odmah se vidi da nisi Teksašanin. Teksašani su pristojni prema ženama!

– Znam neke koji baš i nisu.

Idy je ljutito gledala u njega.

– Skitnica si i ništa više! – naruga mu se i odgurne još jednu balegu prema njemu. – Po vladanju čovjeka prema ženama odmah se može odrediti kakav je i što je.

Antrim podigne glavu i odglumi čuđenje.

– Zar si već toliko iskusna?

Idy problijedi od gnjeva, ponestane joj zraka. Udahne tako duboko da su joj prsa gotovo probila mušku košulju. Odjednom, na Antrimovo čuđenje, prasne u bučan smijeh. Smijala se sve dok joj suze nisu zasjale na trepavicama.

– Oh... – naposljetku izusti kroz smijeh – čeličan si momak, je li? Jedan od najokorjelijih. Onih koji vječno žive, a onda se pretvore u hrastov stup. Kad ih čovjek oštro pogleda, otpadne kora s drveta! – naglo se natmuri i pogleda ga kao da će ga nabosti na kolac. – Čemu je Jake doveo čovjeka poput tebe? Nisi mu prijatelj. Ta Jake ne zna za prijatelje. Zar da me ti zaštitiš od ološa koji je sebi naprtio na vrat... ili možda njega?

* * *

Antrim je počne promatrati. Bila je to prava svečanost za oko, bez obzira na to smije li se, ljuti ili ispituje čovjeka poput suca. Nehajno joj odgovori:

– Mislim da te se to vraški malo tiče!

– A ja mislim... – vatreno će djevojka, no zašuti i naglo se okrene prema vratima.

Preko njezina ramena Antrim ugleda čovjeka što je upravo sjahao u dvorištu. Stranac se ogleda, pride staji i zaviri u nju. Ugleda ih oboje i reče:

– Oprostite! Nisam namjeravao smetati.

– Tražiš li koga? – zapita Antrim.

– Čovjeka koji se zove Gauze. Ljudi su mi rekli...

– Mislim da ćeš ga pronaći u kući.

Čovjek kimne i ogleda se s neprikrivenom znatiželjom.

Bio je visok i snažan a lice mu je bilo opaljeno suncem, lijepo i inteligentno. Nosio je odjeću kauboja, koja je očito bila sašivena po mjeri. Cijelim svojim bićem odavao je razumijevanje za bližnje. No to je isuviše naglašeno, pomisli Antrim, tako reći drško. I taj se kicoš uvukao Guyu već na prvi pogled pod kožu.

— Uvelike ste me zadužili — reče stranac, nasmiješi se djevojci, skine šešir i pri tome pokaže njegovane crne uvojke. Nakloni se gotovo teatralno. Antrim osjeti silnu potrebu da mu zabije šaku u lice. — Vaš sam sluga, gospodo — doda stranac ozbiljno, ponovo se nasmiješi, a zatim se okrene i zaputi prema kući.

Idy ga je zadivljeno promatrala.

— Okladila bih se da je iz Teksasa! Do vruga... pa to je gospodin od glave do pete!

— Samo priglupa djevojka može nasjesti smiješku takve kicoške vješalice za odijela! — gnjevno će Antrim.

— Blablabla... — djevojka ga na tren prezrivo pogleda, a potom stane gledati u strančeva leđa sve dok nije nestao u kući.

Antrim se okrene i napusti staju kroz stražnja vrata. Naljuti se sam na sebe. Zašto je tako napao djevojku? Ta uopće nije imao povoda za to! Zacijelo je bio razdražen od dugotrajnog jahanja i nespavanja. Ali to nije isprika.

Prođe kroz grmlje iza staje i iziđe na malu čistinu. Tvrdo tlo bilo je blagodat za njegovo sedlom izmučeno tijelo. Sklopi oči i odmah zaspi.

IV

Kad je ušao u zgradu ranča, od sunca je preostala još samo sjajna mrlja iza planina na zapadu. Jake Gauze je bio natmuren.

— Gdje si bio? — izdere se na Antrima.

— Nadoknadio sam izgubljeni san. Pozivate li k jelu u ovoj kući?

— Takav bi upad mogao čovjeka stajati glave — reče Kerrick.

— Ta nećeš mi valjda prijetiti... ili možda ipak? — zapita Antrim.

— Prestanite se bockati! — zareži Gauze. — Pokeraško lice, pruži ruku...

— Sundaceu — nasmiješi se stranac, ne pokazujući namjeru da pruži ruku. — Kako si ti ušao u igru?

— Predradnik je — umiješa se Gauze.

Antrim zapita:

— Što on želi ovdje... zar posao?

— Gost je — objasni Gauze.

— Aha — Antrim mu očito nije povjerovao.

Kerricku dolazak stranca također nije bio po volji. Podigne obrve i reče:

— Ne možeš nam zapušiti usta, Jake. Svaki ludak zna zašto si uzeo tog čudaka.

— A nas se to nimalo ne doima — prijazno će Sundace.

– Uopće ne znam o čemu govorite – izjavi Gauze, no svoju uznemirenost nije mogao prikriti.

Krajićci Kerrickovih usana se podrugljivo zategnu, a Cope, kockar, pogodi u metu:

– Unajmi li tko revolveraša, očito ima razloga za to. Boji se sam sebe ili bi pak drugima htio natjerati strah u kosti.

– Što se nas tiče, to je uzaludan trud – nasmije se Kerrick.

Na košcatom Gauzeovu licu odjednom zablistaju kaplje znoja.

– Što si mu sve ponudio? – zapita Sundace.

– Nadnicu i ništa više – odgovori Gauze.

– A kolika je?

– Ne tiče te se! – odreže Antrim.

– Oho! – Kerrick zazviždi.

Antrim uzvratu osobito ljubazno:

– Možda bi te još štošta iznenadilo – držanje mu je bilo mirno, no ipak je izražavalo spremnost.

– Možda – hladno će Sundace i pri tome prodorno pogleda Jakea. Na trenutak se učini da će Jake uvenuti pod tim pogledom. – Želiš li ostati zdrav i čitav, pošalji tog momka dalje. Još danas... ili ćemo se pobrinuti za tebe.

Ustane i zaputi se prema vratima. Kerrick i Cope pođu za njim. Antrimova ruka se ispruži u otvoru vrata.

– Trenutak, gospodine! Raščistit ćemo ovo odmah. Je li to što ste kazali bilo obećanje ili nevezani razgovor?

Sundace zastane i nasmiješi se.

– Samo razgovor... barem zasad.

– A kome pripada ova kuća? Tebi ili Gauzeu?

– Jakeu.

– Onda ću poslušati njegova naređenja, a ne tvoja.

– Mlad si, a ipak si vrlo osjetljiv. To je ono najgluplje kod vas revolveraša: uvijek se silno uzrujavate! A mnoge to i ubija – opet se ljubazno nasmiješi.

Antrim mu uzvratu smiješak.

– Ti si, dakle, za džentlmen-ski sporazum... kao zreliji čovjek koji neće odmah prasnuti?

– Ovaj put nisam, momče. Kolač već ima dovoljno dije-lova.

– Mogao bih odgristi komad, svidalo ti se to ili ne!

– Nećeš to doživjeti ni u snu!

– Kažeš li tako, mogli bismo to odmah raščistiti. Tri protiv jednoga, lijepi izgledi!

– Kad sam raspoložen, ne marim za izgled.

– A što bi još bilo potrebno za tvoje raspoloženje?

Sundace se prezrivo nasmiješi.

– Došao sam ovamo da bih se oporavio...

– Zar zbilja? – naruga se Antrim. – Zar si htio u snu pronaći skicu Zwinga Hunta?

Zavlada grobna tišina, kao da je Guy Antrim najavio propast svijeta.

– Tako... Gauze ti je, dakle, ipak kazao! – zareži Kerrick.

Jake Gauze je šumno disao a kockar je nervozno čupkao ovratnik. Kerrick prijeteci pride Antrimu.

– Mislim da je vrijeme...
Antrimov smijeh poput pile prereže njegove riječi.

– Nemaš dovoljno razuma a da bi išta mislio, Kerrick. Nisi li zapazio da uopće ne pripadaš ovamo? Ovdje bi prije imao što tražiti Virgil Boucher ili duh don Miguela Garcije.

Jake Gauze u čudu otvori usta. Kerrick zastane kao da ga je pogodilo tane. Kockaru zamalo ne ispadoše oči. Sundace se odjednom nasmije i stane udarati Kerricka po ramenu sve dok mu ovaj nije proklinjući izmakao izvan dohvata ruke.

– Prava si rijetkost, prijatelju! – reče Sundace. – Do vraga, gdje li te Jake samo pronašao?

– Možda sam ja pronašao njega – uzvрати Antrim. – No bilo kako bilo, morate se pomiriti s tim da ću i ja mijesati karte...

– Zar si Boucherov partner?

– Jedinog druga koji mi je potreban nosim o boku! – Antrimova ruka dotakne korice. – Pouzdan je i djelotvoran. Prisjetit se toga, Sundace, ako se oraspoložiš!

Na to se okrene, izide i prepusti ih njihovu gnjevu i međusobnom nepovjerenju.

Guy Antrim nije morao razmišljati o tome zašto su se njih trojica našla kod Jakea Gauzea. Primamilo ih je ono isto što je i njega poslije tolikih godina privuklo u taj kraj.

Zakopano blago! Mnoge su legende procjenjivale njegovu vrijednost na oko tri milijuna

dolara! A ispod vrpce Antrimova šešira nalazila se skica koju je spomenuo.

Na samrtnoj postelji nacrtao ju je Zwing Hunt, jedan od razbojnika, Curlyja Billa. Predao ju je svom stricu Virgilu Boucheru. Na drugom komadu papira Hunt je napisao upute uz skicu. Taj mu je komad papira poslije netko ukrao. Boucher je pretpostavljao da je to učinio Jake Gauze.

Antrim se nasmiješi. Gauze očito nije uspio pronaći blago, jer inače već odavna ne bi bio ovdje. Bez skice su upute bile bezvrijedne. No Antrimu upute nisu bile potrebne, jer mu je Boucher, za kojega je učinio štošta, usmeno prenio sve upute kad se našao na samrtnoj postelji.

Ipak, neće biti lako, pomisli Antrim. Boucher nije uspio pronaći blago, premda je raspola-gao i skicom i uputama. Uzalud je tražio orijentire što su bili ucrtani u kartu.

Antrim osedla konja. Namjeravao je najprije razgledati bližu okolicu.

* * *

Skupivši se poput tigra, Kerrick se približi Jakeu.

– Tako, bijedni nitkove, sve si izbrbljao!

Gauze podigne ruke da bi se zaštitio od udarca sa strane. Šaka tresne u zid. Kerricku je sijevalo iz očiju, namjeravao ga je dokrajčiti, no umiješao se Sundace.

– Tako nećemo uspjeti.

Kerrickov se gnjev sada prebaci na Sundacea.

– Što zapravo tražiš ovdje?
– poviče. – Nitko te nije pozvao u pomoć!

Sundace se nasmiješi.

– Ti si me doveo ovamo! Isplanirali smo pristojan posao, a onda si odjednom nestao. Pregledao sam tvoju sobu. I što sam pronašao? Zgužvano Copeovo pismo. U njemu je pisalo kako se Jake Gauze od nekog doba igra rančera... i to upravo u Skeleton Canyonu. No vi biste morali biti sretni što sam se umiješao u igru. Pokeraško lice bi vas inače sve nadmudrilo. Zbog toga meni zapravo pripada lavlji dio. Ali nisam takav. Uzet ću četvrtinu i bit ću zahvalan. Onda, Jake, što znaš o tom momku?

Gauze se trgne.

– Ništa – odgovori. – Poku-pio sam ga prijeko, u Tombstoneu, jer mi je bila potrebna pomoć...

– Čemu? – naruga se Cope.
– Zar da ti pomogne izbrojiti kokoši?

U Gauzeove se obraze vrati nešto boje.

– Neprestano mi se gubila stoka. Odnedavna se opet nešto zbiva na putu krijumčara. Neki ljudi dovode konje iz Meksika, a na povratku krađu sve što im dospije pod ruku.

– A kada si unajmio tog momka? – zapita Sundace.

– Prije četiri ili pet tjedana – ustvrdi Gauze i oprezno pogleda Kerricka.

– I nisi hito čuti ni za koga drugog osim za Pokeraško lice?

– Pod tim imenom jede kao i pod nekim drugim – ohrabri

se Gauze. – Ne pripadam među ljude koji zabadaju nos u...

– Bolje bi bilo kad bi pripadao među ljude koji umiju držati jezik za zubima! – izdere se Kerrick.

– Nisam mu kazao ni riječi! – poviče Jake.

– Jesi li u to siguran, prijatelju? – upita Sundace.

Premda je Sundace bio prija-zan prema njemu, čak ga je i štitio, Gauze se, po svemu sudeći, više bojao njega nego okrutnog Kerricka.

– Ne znam zašto mi ne vjeruješ... – počne preklinjati plašljivim glasom.

– Lijepo! Momak zna štošta. Prema tome, on je našao tebe, a ne ti njega.

– Da... – morao je priznati starac. – Taj me čudak smatrao ludakom. Mučio me cijeli sat, da bi naposljetku pristao da preuzme posao kod mene.

– Baš dobro, čudaka možeš prepustiti nama – reče Sundace. – No sada ćemo tebe uzeti na zub. Zašto si se nase-lilo upravo ovdje, Jake?

Starac se promeškolji.

– Eto, negdje sam se morao naseliti... Idy je potreban dom i...

Sundaceova ruka poleti zrakom i starac padne.

– Dakako, pretraživao sam okolicu kad sam se već našao ovdje – okolišao je Jake – ali...

– U Pearceu si nam kazao – prasne Kerrick – da znaš gdje je onaj Davis Mountain...

– Nisam! – poviče Jake. – Rekao sam samo da znam gdje

se nalazi to brdo, ali nisam spominjao naziv. Ja...

— Kazao si! — izdere se Cope. — Potrebna ti je još samo skica ili upute...

— Da... da — potvrdi starac. — Prema tome, ako možete pribaviti skicu ili upute, bit ćemo doista dobri!

— Najprije ćemo pogledati tvoju planinu, prijatelju — mirno će Sundace. — Kako znaš da si naposljetku pronašao planinu? Zar se tamo nalazi ploča s natpisom? Zar misliš da nas možeš odvesti do neke planine i pri tom se smijuljiti u sebi?

Starac stisne usne. Cope se sagne i izvuče nož iz sare. Palcem ispita oštricu. Gauze pogleda Sundacea pogledom koji je preklinjao. No ovaj prasne:

— Dakle?

— Eto... pronašao sam grob — promuća starac.

— Kakav grob?

— Grob onog mladića što su ga teško ranili u Montereyju. Pokopali smo ga u podnožju planine, u sjeni nekog kleka. I u grob smo stavili njegov udio u zlatnim dolarima. Petsto dolara u kutiji. Pronašao sam grob i potražio zlato... mogu vam ga pokazati.

U Sundaceovim očima zaiskri pohlepa.

— Pokazat ćeš nam ga, prijatelju!

Gauze ovlaži usne.

— Zar mi još ne vjeruješ?

— Vjerujem samo u ono što vidim. Onda, što je?

Cope opet počne ispitivati oštricu noža. Gauze se pridigne i pođe do dimnjaka. Pro-

kune sam sebe što nije čvršći. Kad ti gladni vukovi ugledaju zlato...

Sagne se i ispruži ruku kroz kamin u dimnjak. Zatim se vrati i baci začadenu kožnatu vrećicu na stol. Zazveči poput kovine.

Cope ispruži dršćući ruku. Sundace hladno reče:

— Ne tako naglo, Cope! — zatim privuče vrećicu k sebi. Snažnim prstima prekine natriču uzicu i saspe sadržaj na stol. Prođe kažiprstom preko hrpe koja je mutno sjala i upita: — A što si još sakrio u kamin, Jake?

Starac je stajao u čudu, kao da ga je tko udario po licu.

Sundace mu se prijazno nasmiješi.

— Ta valjda ćemo se držati zajedno! — podrugljivo se nasmije, a Jake zadrhti. — Pa zar nećeš izvršiti svoju dužnost, druže? — i dalje se smješkao.

— Što se tiče zlata, kazao si istinu, ali zacijelo imaš nešto što je mnogo vrednije. Ta nećeš valjda sada razmišljati kako ćeš nas prevariti?

Stranac zastenje i pođe prema dimnjaku. Izvuče prljav komad papira koji se već raspadao.

— To su one upute što ih je napisao Zwing Hunt. Ali bez skice su nekorisne.

— Možda — blago će Sundace. Zatim doda još blaže: — Možda se u kaminu nalazi i skica?

Starac je očajavao.

— Nemam skicu. Ako ne vjerujete, potražite je, začadite malo ruke!

Kerrick prokune i otkorača do vrata.

V

Opremajući konja, Antrim je razmišljao o tome što mu je stric Zwinga Hunta kazao na samrtnoj postelji.

— Stigli smo iz Meksika dvojim četvoroprežnim kolima prepunim plijena. Naš je pohod trajao tri mjeseca. Bilo nas je devedeset i devet kad smo napustili Arizonu, a vratilo nas se samo osamnaest, djelomično teško ranjenih. U Monte-reyju smo još opljačkali banku: dvije vreće zlata i kutiju za cigare prepunu dragulja. Opljačkali smo i Matamoras i iz crkve odnijeli dva velika kipa od zlata. Sve smo to odvezli na planinu Davis. Tamo smo pokopali jednog mladića... u Monte-reyju su ga teško ranili. Obecali smo mu da ćemo njegov dio zlata položiti u grob zajedno s njim i održali smo obećanje. U podnožju planine Davis smo pronašli dobro skrovište. Teško ga je pronaći, a još ga je teže neopaženo promatrati. S vrha planine se vidi sve do Novog Meksika... Želiš li pronaći skrovište, morat ćeš do Davisa. Zatim na zapad. Poslije više od kilometra naići ćeš na veliki kanjon. U zapadnoj stijeni postoji izvor. Nazvali smo ga Silver Spring. Od izvora valja poći na jug otprilike dva kilometra i tada ćeš opet naići na izvor. To je Gum Spring, tako smo ga nazvali. Otprilike na sredini između ta dva izvora naići ćeš na ostatke

kola. Tu postoji usjek u sjevernoj stijeni. U najdubljoj točki tog usjeka, samo dva-tri koraka daleko od klisura, postoji četvorouglasta stijena. Izgleda poput nadgrobnog spomenika. U stijenu smo urezali dva križa, jedan povrh drugog. Stani tako pokraj stijene da vidiš vrhunac planine Davis. Zatim pođi dvadeset koraka prema istoku. Tada ćeš stajati na plijenu koji vrijedi tri milijuna dolara. Sve je to jednostavno — rekao je Virgil Boucher. — Valja samo poći do planine Davis s golim vrhom od granita s kojega se vidi Novi Meksiko. Odande je lako pronaći skrovište. Po svemu sudeći, kartografi nisu znali za tu planinu: nije ucrtana ni u koju zemljopisnu kartu, premda s nje čovjek može vidjeti čak Novi Meksiko...

* * *

Antrim izvede konja u dvorište i uzjaše. Već se spustio mrak i mjesec je posrebrio vrhove planina. On savije cigaretu. Ali ne pripali je: topot kopita poremeti noćnu tišinu. Ubrzo razabere obrise konja i jahača.

Žena!

Antrim joj pojaše u susret. Zapazivši ga, žena zauzda konja. Kad joj se Antrim približio i počeo je znatizeljno promatrati, nasmije mu se.

Bila je u punom svjetlu mjesecine. Crna joj je kosa uokvirila lijepo lice. Nije imala šešira. Bila je vitka a u njezinu je držanju postojalo nešto što je Antrima podsjećalo na prikrivenu snagu čelične opruge.

Žena se ponovo nasmije.

– Dobar večer! – pozdravi i počne ga znatizjeljno promatrati.

Sudeći po izgledu, Španjolka je, pomisli Antrim. Dotakne prstom obod šešira.

– Tražite li koga, gospodo?

– Vas ne tražim, gospodine – smijući se, žena potrese glavom, tako da su joj se zanjihale zlatne naušnice. – No sada vas sigurno zanima zašto jašem noću, odakle dolazim i kamo namjeravam.

– Nipošto – odgovori Antrim. – Ne zanima me.

Ponovo dotakne obod šešira i htjede povući uzde, kadli ga zaustavi nagli pokret ženine ruke.

– Vi ste onaj hrabri kojega je unajmio Jake Gauze. Ja sam Lolita Garcia. Kaže li vam što moje ime? Zar me ne prepoznajete?

Antrim je bio začuđen.

– Za dobrih dana Tombstonea radila sam u operi kao plesačica – pomogne mu žena.

Odmjeri je još oštrije.

– Pa zar je to na bilo koji način povezano sa mnom?

– Oh, često i ne slutimo koliko smo povezani... Niste me poznavali kao Lolitu, već kao...

Antrim se odjednom dosjeti. Usklikne:

– Lizette!

– Dakako! Leteća nimfa opere... Lizette! – tiho se nasmije. – Zar ste mislili da bi suosjećajna žena mogla zaboraviti mladića kojeg je šerif Behan odveo u zatvor zbog prepada na kočiju »Benson«? Ta vi ste...

– Molim vas da me ovdje ne zovete tim imenom – prekine je Antrim. – Nikada se nismo vidjeli... ostat ćemo pri tome, je li tako?

Žena se pobjedonosno nasmiješi.

– Eto, vidite koliko smo povezani! No bez brige, zadržat ću to za sebe.

Vrata kuće zaškripe i otvore se. Jedan čovjek izide i prođe dvorištem. Zveckanje njegovih ostruga izgubi se u šipražju pokraj rijeke. Lolita upitno pogleda Antrima.

– Bat Kerrick – objasni joj. – Kockar koji se prilijepio uz Gauzea. Još su dvojica došla ovamo. Bez obzira na vaše namjere ovdje, morate dobro pogledati svako mjesto na koje ćete zagaziti. Javite se dovoljno glasno i pravodobno. Do viđenja!

* * *

Lizette, pomisli Antrim, jašući dalje. Osam je godina prošlo otkako ju je posljednji put vidio. Stajala je pokraj zatvora kad su ga doveli. I to je bilo cijelo njihovo poznanstvo.

Pred očima mu opet zatreperi njezino zaprepašteno lice: onoga dana je ustuknula da bi ga propustila.

Promijenila se, ali ne toliko koliko bi se moglo očekivati poslije osam godina. Što li traži ovdje? Zar ju je primamilo ono isto što i sve druge? Teško je to zamisliti. Antrimove se misli usredotoče na druge posjetioce nekadašnjeg člana Curlyjeve bande. Onaj Sundace je ponajmanje naivan

među svima. Dok ga je Jake predstavljao, požurio je da spomene svoje prezime: Sundace.

Nije li to prezime lažno? On nipošto nije onaj glasoviti Sundace-Kid, premda nešto u njegovu ponašanju podsjeća na njega. Antrim je jednom vidio ozloglašenog samotnika.

Vrhunci planine što su se nagnuli preko ruba Skeleton Canyona vidjeli su se sada sasvim dobro. Koji je od njih onaj što ga je Zwing Hunt prozvaio Davis? U njegovoj je blizini zakopano blago opljačkano pri likom onog putovanja smrti...

Ovo je klanac u kojem su poginuli nebrojeni ljudi samo zato da bi dotakli riznicu Curlyja Billa. Tu je poginuo i don Miguel, koji je cijelu karavanu srebrom natovarenih mula namjeravao odvesti u Tucson, kamo nikad nije stigao. Samo je jedan od njegovih drugova navodno umakao: izuzetno lijep mladić, gibak poput pantere, brz poput antilope. I otad se šire mnoge legende o osamljenom jahaču koji luta tim krajem i munjevito i nemilosrdno napada čim naiđe na nekog od razbojnika Curlyja Billa.

Činjenica je da su meksički krijumčari napali krdo stoke što su ga tjeroali razbojnici Curlyja Billa. Po legendi, vodio ih je neki mladi Meksikanac. Antrim je to provjeravao, jer se među ubijenima nalazio i Jim Carne, jedan od onih njegovih lažnih prijatelja koji su na njega svalili krivnju za svoj prepad na kočiju »Benson«.

Tada je pobjegao samo jedan razbojnik, po imenu Ernshaw.

Tajanstvenog jahača otad nitko nije vidio i svi su smatrali da se njegova žed za osvetom zauvijek stišala.

Međutim, postoji još netko tko se boji osвете tajanstvenog jahača: Jake Gauze. Koliko se zna, on je posljednji iz družine. Promatra li se tako, razumljiva je potreba Jakea Gauzea da pokraj sebe drži revolveraša.

* * *

Njištanje konja prene Antrima iz misli. Dolazio je iz grmlja, iza kojeg je žuborio Skeleton Creek. Antrimov konj podigne glavu. Ruka prekrije konju nozdrve prije nego što je uspio uzvratiti njištanjem. Antrim pojaše prema grmlju na obali. Onaj drugi konj ponovo zanjšti.

Antrim izvuče kolt iz korica a zatim potjera konja u grmlje. Zapinjao je o grancice. Zatim konj sklizne niz kosinu obale u korito potoka.

Mrak je tu bio potpun. Potok je bio plitak, u koritu je bilo okruglog kamenja. Udarajući po njemu, kopita su stvarala buku.

Antrim zauzda životinju. Vjerojatno ga je prevarila jeka. Prema Gauzeovu opisu, potok je blizu njegova ranča protjecao tik uz jednu klisuru. Antrim već htjede okrenuti konja, kadli onaj drugi konj opet zanjšti.

Antrim je naprezao oči. Ali posvuda je vladala tama. Ipak... nije li ono pred njim neka sjena tamnija od mraka?

Potjera konja. U mraku se pojave nejasni obrisi suprotne

obale. Također je bila obrasla grmljem. Neka uzvisina je tu potisnula potok od klisure.

Uzvisina je bila od gline. U njoj su se razabirali tragovi kopita. Nisu mogli biti stari. Nitko se nije potrudio da ih prikrije. Vodili su uz obalu sve do grmlja. Antrim ih je proučavao pod svjetlom šibice.

Kad se prva šibica ugasila, Antrim zapali drugu. Podigne je i pogleda preko grmlja da bi vidio klisuru.

Ugleda je, a apazi čak i pukotinu u njoj.

Brzim pokretom ruke ugasi šibicu. Nešto mu je odjednom prozviždalo pokraj lica... a zatim začuje prasak.

* * *

Jeka pucnja odjekivala je među stijenama da bi naposljetku zatihnula u tami.

Antrim klizne sa sedla, otkorača nekoliko koraka u stranu i stane kao ukopan.

Na drugoj obali, s koje je upravo stigao, odjednom su zapraskale suhe grančice i zašuštalо lišće. Iz cijevi revolvea što ga je Antrim držao u ruci sunu plameni jezičci...

Pošto je i jeka zatihnula, Antrim opet stane osluškivati. Je li pogodio napadača?

Na drugoj obali se odjednom propne konj i krene galopom. Jahač ga je začijelo žestoko podbo. Antrim je neko vrijeme osluškivao topot kopita, koji se napokon izgubio u mraku.

Zlovoljno izbiје ispucane čahure iz bubnja. Onaj strijelac iz zasjede ga je napao, a zatim je pobjegao. No to još nipošto

nije kraj. Momak će opet pokušati sreću, to je sigurno.

Antrim nabije revolver i gurne ga u korice a zatim dohvati konja za uzde, odvede ga na drugu obalu i priveže za stablo.

Strijelac iz zasjede je pobjegao prema ranču Jakea Gauzea. Paleći šibice, Antrim ispita tragove. Nije to bio ni malo lak posao: tlo je bilo tvrdo i ispresijecano mnogim tragovima. Ipak, kad se Antrim naposljetku uspravio, usne mu namreška hladan smiješak.

Čovjek je stigao iz istog pravca kao i Antrim. Lijeva stražnja potkova njegova konja bila je nemarno pribijena. Ili je pak kopito naraslo brže od drugih, tako da potkova više nije valjano nalijegala. Ostavljala je trag što se razlikovao od drugih.

Antrim se vrati i pronade mjesto na kojem je onaj čovjek uzjahao poslije pokušaja ubojstva. Na jednom mjestu pronade i jasan otisak čizme. Čovjek ga je ostavio kad je svu težinu prebacio na desnog nogu, pošto je lijevu gurnuo u stremen i vinuo se u sedlo. Nosio je za muškarca upadljivo malen broj čizme.

Antrim se vrati u korito potoka, pregazi ga i popne se na glinenu uzvisinu. Na rubu šipražja zastane, osluškujući i promatrajući sjene.

Ništa nije čuo osim povremenog šuškanja povjetarca u grnju. Zaputi se u grmlje, namjeravajući da otkrije odakle je začuo ono njištanje.

Na drugoj strani grmlja opet je vladao potpun mrak. Osim zuborenja potoka, nije čuo ništa.

Pusta li mjesta... upravo stvorena za umorstvo!

Ispruženih ruku Antrim je pipao u mraku, ali nigdje nije bilo klisure koja bi se tu morala nalaziti.

A onda začuje kako je netko u njegovoj blizini izdahnuo zrak iz pluća... Trgne kolt iz korica i pokrene ga u pravcu iz kojeg je začuo disanje.

Neposredno ispred sebe začuje topot i nemirno struganje kopitima. Prasne u zlovoljan smijeh.

Osim konja, tu nije bilo nikoga. Mogao je to odmah znati. Kukavički ubojica iz zasjede rijetko smogne hrabrosti da se vrati na poprište i još jednom okuša sreću.

Antrim gurne kolt u korice i opet zapali šibicu. Začudi se.

Ugleda dva konja: pastuha i kobilu izuzetne ljepote. I odmah ih prepozna. Ljubitelj konja poput Antrima ne bi nipošto propustio da pogleda glasovite konje, dok je – u Meksiku – još imao prilike za to. Više nije bilo sumnje: pred njim se nalazio smeđi pastuh Ibn Allah i siva kobila Suleika. Ukrali su ih konjokradice koji su se u Skeleton Canyonu opet naveli bavili svojim poslom. Vlasnik ih nikada ne bi prodao. Ta bili su to divni konji. A vlasnik im je bio don Lorenzo Porfirio Fanegas y Lugo. Kraće rečeno: guverner meksičke provincije Coahuile.

Opet se rasplamsa šibica. Antrim pogleda kako su konji osigurani. Stražnja noga svake životinje bila je užetom privezana za kolčić. Tako su konji mogli pasti bujnu travu što je rasla posvuda naokolo, a gusto ih je šipražje skrivalo od znatiželjnih pogleda s druge obale. Potočić što je izvirao iz stijene i usjekao svoje korito u glineno tlo osiguravao im je dovoljno vode.

Eto, noćas ne može učiniti ništa za te životinje. Nije još znao ni što će sutra moći učiniti za njih. Ali nešto je već znao, i to pouzdano: pobrinut će se da se konji vrate vlasniku. Guy Antrim je tražio blago, a na krađu konja nije ni pomišljao.

Na to krene. Ibn Allah zanjišti tako tužno da se Antrim odmah vratio.

Nije ga se bojao, sasvim mu se približio. Pastusi su većinom opasni, no Ibn Allah je bio posve pitom. Antrim je to znao. Gurne mu ruku pod grivu, reče mu nešto sasvim tiho i pogladi ga po vratu. Ibn Allah radosno zarže, protirja glavu o Antrimovo rame i gurne mu nozdrve pod mišku. Zatim podigne glavu i opet tužno zanjišti, tako da se Antrim morao nasmijati.

– Neka ti ne bude teško, prijatelju! – reče pastuhu. – Sve će se izmijeniti. To je moje obećanje, a Guy Antrim drži do zadane riječi!

* * *

Kad je Antrim ujahao u dvorište, svjetlo se prosipalo s pro-

zora kuće od prijesne opeke preko trijema. Guy Antrim je razmišljao o čovjeku koji je podmuklo zapucao u njega. Momak ga je najvjerojatnije slijedio odavde i opet se vratio ovamo.

Sundace ili Kerrick. Vjerojatnije Kerrick. Izišao je iz kuće i pošao u staju dok je još Antrim razgovarao s onom ženom što je očito stigla iz Tombstonea.

Lizette se tada zvala ta plesačica. A sada se prozvala Lolitom i možda je radila kao modistica, jer u Tombstoneu više nema opere.

Lolita Garcia. Zar se doista tako zove?

Za Antrima to nije bilo važno. Eto, čak je i sam uzeo drugo ime i prezime. Kao da ono staro više nije upotrebljivo.

A koji su je porivi mogli naginati ovamo, kako li ju je primio Jake Gauze? Jamačno neljubazno. Ta posjetilaca je već ionako dovoljno. Među njima je i čovjek koji je njega, Guya Antrima, pokušao ubiti! Nije li taj momak ujedno i konjokradica? Ako je strijelac iz zasjede bio Kerrick, onda zacijelo nije. Kerrick se slabo snalazio u ovom kraju i nije mogao znati za ono skrovište u udubini ispod stijene kanjona.

Vjerojatno je konje ukradio Gauze. Ali Gauze nije pucao u njega. On je nosio goleme čizme i nije mogao ostaviti onako malen otisak.

Stražnja se vrata otvore i u snopu svjetla se pojavi visoka, koštunjava Gauzeova prilika.

— Jesi li to ti, Kerrick? — poviče razdraženo. — Do vraga...

— Ne... ja sam, Antrim.

Gauze otegne:

— Takooo... ti si — zatim doda gotovo razdraženo: — Vratio si se, dakle? Udi, moram porazgovarati s tobom!

— Odmah — odgovori Antrim i pojaše dalje.

Gauze prokune i zalupi vratima.

Tako, dakle, Kerrick se još nije vratio. Možda ga je zahvatio Antrimov metak. U tom bi slučaju bilo najbolje da odjaše. Nipošto se ne bi smio vratiti na mjesto na kojem bi Antrim od njega mogao zahtijevati da položi račune.

Zaputivši se prema vratima staje, Antrim naglo okrene konja. Palo mu je na um da bi ipak bilo najbolje da pregleda konjska kopita u koralu. Možda u zasjedi ipak nije bio Kerrick. Možda je pucao Cope ili Sundace. Ako se u koralu nalazi konj koji je ostavio onaj posebni trag, Kerrick onda nije bio u zasjedi. U tom je slučaju odjahao u bilo kojem drugom smjeru, a ne prema onom skrovištu za konje.

Antrimov se konj odjednom uplaši, propne se i zanjišti. Antrim odmah uoči čega se konj uplašio. Iz kuće je izbijao snop svjetlosti: u prašini je ležalo neko tijelo... mirno poput mrtvaca.

Bat Kerrick.

VI

Na košulji, s lijeve strane, nalazila se tamna mrlja.

Antrim pogleda konja. Stajao je osedlan pokraj korala a uzde su mu bile privezane za stup.

Antrim pođe od mrtvaca prema konju, sagne se i podigne mu jedno za drugim sva četiri kopita. To nije bio onaj konj sa slabo pribijenom potkovom. Osim toga, u posljednje vrijeme tog konja nitko nije jahao. Zapravo nije napuštao dvorište. Iz staje nije stigao dalje od mjesta na kojem se nalazio. Jasno su to pokazivali tragovi u prašini.

No tu je bio još jedan trag. Antrim ga pogleda. Oči mu se suze, no lice mu ostane bezizražajno, premda je začuo Sundacov glas:

— Jedan se vraća prije, drugi poslije... — oko usana mu je titrao prezriv smiješak. — Ali čemu to? Baš me briga što se događa s tim smiješnom čudacima ovdje!

— Ta nećeš valjda pokušati da ovog mrtvaca povežeš sa mnom?

Sundace ravnodušno slegne ramenima, a zatim reče:

— Što se mene tiče, možeš poubijati cijelo to društvo ako ti se to sviđa.

Okrene se i pođe u kuću s onim glatkim smiješkom na licu što ga je Antrim toliko mrzio.

U kući se zalupe neka vrata, a zatim se začuje gnjevni, vrištavi glas Idy Harris:

— Jedna će otići odavde, ona ili ja! Jedna od nas mora otići!..

Daske trijema zaškripe pod Sundaceovim čizmama.

Antrim prokune i opet se sagne nad Kerricka. Prikupi svu snagu da bi izvukao nož koji je do drška bio zaboden u Kerrickova leđa. Uspravi se i mračna izraza lica pođe u kuću.

Kad je stigao do trijema, Sundace upravo reče:

— Tamo je, kraj vrata korala... i tvoj je novi predradnik pokraj njega.

U dva duga koraka Antrim se nađe pokraj vrata i naglo ih otvori. Uđe i zastane pokraj stola.

— Zaboravio si svoj nož — reče Sundaceu i zabije vršak krvavog noža u ploču stola.

Gauze priguši kletvu. Žena iz Tombstonea ustukne. Sundace se hladno nasmiješi i reče:

— Nije to moj nož.

— To je nož kojim... — počeo Antrim.

— Žalim... ne mogu te osloboditi tog mrtvaca, momče — Sundace se nasmije Antrimu. Kao da objavljuje neku mudrost, doda: — Uzrok i posljedica... jedno dovodi do drugoga. Prirodni zakon se mora odvijati otprilike poput dana i noći. Kad čovjek uzme u službu revolveraša, prije ili poslije će se dogoditi krvoproliće.

Jake Gauze je gledao u nož. Crnokosa žena bezizražajno je pogledavala jednog pa drugog: međusobno su si predbacivali ubojstvo. Idy prođe između noža i Antrima a zatim ponovi tu šetnju i time jasno izrekne svoje mišljenje.

— T... taj nož... — počne Gauze. Lice mu je sada izgle-

dalo još mršavije i starije za nekoliko godina. Oči su mu se zažarile kao da pati od groznice. Napol podigne ruku, zapazi kako dršće i spusti je. – To... to je Copeov nož! – prasne odjednom.

– Dakako, to je Copeov nož – naruga se Sundace. – Nisi valjda mislio da bi on upotrijebio vlastiti nož!

– Ako nam želiš nešto reći, govori jasno! – prasne Antrim.

Sundace se nasmiješi.

– Ta i sam znaš zašto te zaposlio!

– Ako mi misliš naprtiti na leđa Kerrickovu smrt...

– Osim tebe nisam vidio nikoga napolju.

– Ti si bio tamo.

– Dakako, bio sam tamo i promatrao sam te.

– Zaboga... prestanite, vas dvojica! – Gauze obriše lice rukavom košulje. – Ako je mrtav, mrtav je. Ova mu svađa neće pomoći. Međutim, Pokeraško lice ga nije ubilo. Pokeraš je odjahao u...

– Da. Ali odakle? – nasmije se Sundace. – Ako ga tvoj revolveraš nije ubio, zašto ga zapravo plaćaš?

Antrim promrsi kroz zube:

– Smatraš li da sam to bio ja, ašto ništa ne poduzimaš?

– Zato što me se to ne tiče

– Sundace se i nadalje smješkao.

– Čemu se onda trudiš da to meni naprtiš na leđa?

– Želio bih da to svi znaju. Ne bih htio da se raspričaš naokolo kako sam ja to učinio.

Sundace se ravnodušno okrene kao da Antrim za

njega više ne postoji. Nakloni se pred ženama i reče kao da se ispričava:

– Žao mi je što ste vas dvije sve to morale čuti. Ne bih vam više dosađivao: Želim vam laku noć – okrene se i izide.

Kroz otvorena vrata se začuje zveckanje njegovih ostruga. Zaputio se prema staji.

– Gdje je Cope? – zapita Antrim prekinuvši tišinu.

Gauze slegne ramenima. Podigne se sa stolca, pođe prema ormaru i vrati se s bocom. Ulije u čašu piće, srkne i razvuče lice u grimasu. Ponovo ulije piće u čašu i pogleda Antrima.

– Misliš li da je on to učinio?

– Ne znam, no čini se da je ipak tako. Najprije mi se uplašio konj, a onda sam ugledao čovjeka u prašini pokraj vrata korala. Sjahao sam i nagnuo se nad njega. Zatim sam pošao prema konju koji je bio privezan za stup. Tada se javio Sundace. Stajao je u sjeni stabla.

– Kerrick se, prema tome, vratio nešto prije tebe. Odjahao je poslije tebe.

Antrim potrese glavom.

– Nije to bio Kerrick. Po svemu sudeći, Kerrick uopće nije napustio dvorište. Osedlani konj nije stigao dalje od onog stupa za koji je bio privezan. Pogledao sam tragove. Pitam se tko ga je privezao. Ako je to bio Sundace...

Na Gauzeovu se čelu opet pojave kaplje znoja. Obriše ih rukavom i reče:

– Doista... sve upućuje na to da je to bio Sundace. Ako

je... kako si ono kazao... bio pokraj stabla...

— Nemaš dokaza da se on nalazio tamo! — ogorčeno prasne Idy, koja je cijenila pristojne muškarce. — U prilog tome govori samo ovaj đavo ovdje! U prilog tome — nastavi prezrivo — čula se samo riječ neotesanog razbojnika! I slijepcu je jasno da on taj zločin želi prebaciti na Sundaceova leđa. A zašto? Zato što to nije učinio nitko drugi nego on sam!

— Ništa ne prebacujem na njegova leđa — reče Antrim.

— Tako? Ne bi se baš moglo kazati! Grom i pakao, među svim ubojicama, lažljivcima i propalicama ti si...

— Bilo bi najbolje da već jednom umukneš! — prasne Gauze. — Zavuci se u postelju! Sasvim si dovoljno brbljala noćas! A ti, pokerašu — opet se okrene Antrimu — još jednom pogledaj tragove. Ja ću u međuvremenu razdvojiti ove dvije proklete mačke, prije nego što si izgrebu oči. Zatim se vraćam: moramo se posavjetovati. Imam dvije-tri zamisli koje će se tebi isplatiti.

* * *

Pred svitanje zapuše kanjonom britak vjetar. Na istoku se pokaže svijetla crta. Vjetar je donosio prašinu iz dvorišta i bacao je Antrimu u lice. Bio je gnjevan, no istodobno je i protiv svoje volje osjećao neko divljenje prema crvenokosoj djevojci, koja je tako vatreno branila Sundacea. Taj je momak bio poput jegulje i zacijelo je povukao za nos i mudrije

glave od one što ju je ta ljepotica nosila na ramenima. Očito je preko ušiju zaljubljena u njega.

Ipak, Guy Antrim nije zbog toga kudio djevojku. Sundace je nesumnjivo bio vješt i mogao se nametnuti svakome, izazivajući pri tome dojam iskrenosti.

No njemu, Antrimu, taj čovjek nije mogao ništa odglumiti. Iza privlačne vanjštine Antrim je osjećao surovost i preprečnost tog čovjeka. Bio je savitljiv put zmije i isto toliko smrtonosan.

Antrim se borio s vjetrom. Htio je ne samo pogledati tragove već i kopita svih konja. Ljutila ga je greška što mu se potkrala. Morao je, naime, pogledati i tragove Sundaceovih čizama... u tom bi slučaju smrt Bata Kerricka možda bila objašnjena. No sada, na tom vjetru, najvjerojatnije će biti prekasno za to.

Zastane na mjestu na kojem je našao Kerricka. Mrtvaca su u međuvremenu odnijeli, a ni osedlanog konja više nije bilo pokraj ulaza u koral. Čak ni njegova Antrimova konja više nije bilo tu. Netko ga je nekoliko puta proveo naokolo i tako unto još veću zbrku u ionako zamršene tragove. Dakako, želi li tko naprtiti što na leđa poput Sundacea snalazljivu momku, mora biti i te kako dalekovidan.

Dublji tragovi kopita još su se vidjeli. Otiske čizama pokrila je prašina što ju je nanio vjetar.

Antrim se zaputi prema skupini stabala, nasloni se na

jedno deblo i počne promatrati konje u koralu. Konj kojeg je on jahao već je bio rasedlan. Sve su to prosječni konji s pašnjaka, ocijeni Antrim. Samo je jedan crvenkasti znatno nadmašio prosjek. Bio je snažan a Antrim mu je pripisivao i brzinu i ustrajnost.

— Dobra životinja — promrmlja Antrim i uspravi se.

— Da — reče neki glas gotovo sasvim pokraj Antrima.

— Pogotovu ako misliš na onog crvenkastog konja.

Antrim se okrene i ugleda Taibana Copea.

Za Antima je to bilo jasno upozorenje: momku se posrećilo da mu se neopazice približi i više ga nije smlo potcjenjivati. To ga je također upozorilo da se više ne smije zadubiti u misli i izgubiti se u njima.

— Pripada li tebi? — upita Antrim.

Cope potrese glavom.

— Takvog konja sebi ipak ne mogu priuštiti.

— Gauzeu?

— Kerrick ga je nabavio za sebe.

— Kerrick? — Antrim je bio iznenađen. — Ali to nije konj koji je bio privezan za stup koralu.

— Ne znam ništa o tome — kockar izvuče cigaru iz džepa prsluka. Odgrize kraj i zapali šibicu. — Pripadao je Kerricku. Dajem ti riječ. Dobro se sjećam kako ga je dobio. Bilo je to prije, u Lockhartu, prije dvije godine. One noći je Kerrick dobio karte... kakve karte! — Cope se zamisli. Izvadi cigaru iz usta i zapita:

— Koliko bi ti tražio za skicu? Mislim, u gotovini...

— Za kakvu skicu? — zapita Antrim.

— Za skicu Zwinga Hunta, dakako — čvrst, gotovo surov pogled Copeovih očiju zabode se u Antrimovo lice. Oko usana mu je poigravao smijesak. — Predlažem da položimo karte na stol. Pouzdano znam da imaš skicu. Ali kažem ti, prijatelju, to je za život opasno posjedovanje. Ako si mudar, unovčit ćeš skicu dok još možeš. Dakle, koliko tražiš, Antrime?

— Ne znam je li uistinu u opasnosti čovjek koji nosi tu skicu — odgovori Antrim. — Bilo kako bilo, zahtijevao bih za to sasvim pristojan iznos.

— To bi se moglo prihvatiti. Platilo bih za nju gotovo svaku cijenu. — Cope više nije mogao prikriti pohlepu u očima. Pogledom je gotovo palio Antrima. — Dakle, čovječe, kaži već jednom... kaži naposljetku!

— Cijena je... komadić olova što ćeš mi ga poslati s leđa! Drugačije nećeš dobiti skicu!

— Antrima odjednom obuzme gnjev. Dohvati Copea za košulju i prodrma ga. — Tako, dakle, prijetit ćeš mi... kockaru! kockaru! Sad ja tebi kažem: presitan si ti nitkov za tako velike čizme. Ostani pokraj kockarskog stola i varki, kockaru, zaboravi sve ovo!

Zatim ga odgurne od sebe.

VII

Kockar zatetura natraške, izgubi ravnotežu i sjedne u pra-

šinu. Podigne se na noge s otrovnim pogledom u očima, a onda se okrene i udalji se. Antrim pogleda za njim, a onda pođe u staju.

Opet je imao razloga da se naljuti na sebe. Ipak nije bilo svrhe da tako ponizi kockara. No najbolje je to zaboraviti. Ništa time nije izgubljeno. Ovako ili onako, morat će biti i te kako oprezan pred svakim od onih klipana, upravo kao da se nalazi u gnijezdu čegr-tuša.

Antrim prekune i nabora čelo. Ima i prečeg posla od razmišljanja o tome kakvu će podlost sada počiniti Cope. Na primjer, ako je onaj crveni konj doista pripadao Kerricku, morao bi saznati zašto je Kerrick osedlao drugu životinju. Zašto ju je privezao za stup korala umjesto da odjaše? Ili je to učinio netko drugi?

Eto, sada imam objašnjenje, zaključi Antrim. Sundace je također osedlao konja, a Kerrick je bio toliko neoprezan da mu je okrenuo leđa. Ubivši Kerricka, Sundace je privezao svojega konja za stup korala, a zatim je na Kerrickovu konju odjahao za Antrimom. Sjajno... No je li doista bilo tako? Možda bi više o tome znao da je onog osedlanog konja pogledao tako dobro da bi ga mogao prepoznati. Doista je vrijeme da već prestane s tim propustima!

A onda, kako je kockaru palo na um da on, Antrim, posjeduje skicu? I kako ga je uopće mogao nazvati Antrimom? Zar mu je Gauze kazao njegovo ime, premda ga je u

početku tvrdokorno prešućivao i svima predstavljao svog predradnika kao Pokeraško lice? I uopće, zašto Gauze nikako nije htio spomenuti ime Antrim?

A možda je Cope za to ime saznao od Lolite, odnosno Lizette? Ako je tako, onda je vjerojatno odala da je on zapravo David King kojega su svojedobno strpali u zatvor zbog prepada na kočiju »Benson«.

Bilo kako bilo, najprije bi valjalo pogledati kopita svih konja, zaključi Antrim.

Pođe prema koralu i sagne se da bi se provukao između dvije prečke, kadli ga Gauze pozove s trijema. Antrim se uspravi, premda je htio ostati pri svojoj namjeri. Ali Gauze ga ne bi ostavio na miru. Osim toga, bolje je da pred Gauzeovim očima ne pregledava kopita.

Idući prema kući, spotakne se o kamen i kao da je to probudilo njegov razum: zastane i žmirne.

Skica!

Bit će najbolje da je se odmah oslobodi. Zapravo je to pakleni stroj... pogotovu ako momci slute da je posjeduje!

Ispitivački pogleda staju. Bila je podignuta na temeljima od naslaganog kamena. Trebalo je samo gurnuti skicu između dva kamena.

Kad je skinuo šešir, ugao staje ga je skrivao od pogleda s trijema. Iskrene kožnatu vrpцу, zapanjeno se zagleda u šešir, a onda prokune...

* * *

– Žene... – filozofski progunda Gauze – evo, pretvaraju život u pakao! A one neudane mogu povući čovjeka u najgori vrtlog! Mogu ti samo kazati... – zašuti i nasmije se.

– Ali nismo ovdje da bismo pričali o ženama. Uzmi stolac, Pokeraško lice, učini sebi život ugodnim! Cigaretu? Eto, ništa nije bolje od rukom savijene cigarete... Zacijelo si i sam razmišljao. Mislim o ranču... i sličnom. Zacijelo već od početka nisi mogao povjerovati da te držim ovdje da bi mi pomogao da se oslobodim ovih razbojnika.

– Ni trenutka!

Gauze ga prepredeno pogleda. Na licu mu se vidjelo da ga nešto tišti.

– Ipak, nitkovi su ovdje. Većinom su to konjokradice. Svaka dva do tri tjedna prolaze istim putem. No zbog toga te nisam doveo ovamo. Ovdje si jer vraški dobro znam da će mi biti potrebna tvoja pomoć... Zašto šutiš? Zašto ne postaviš neko pitanje?

Antrim se udobnije smjesti.

– Mislim da ćeš mi ti kazati što želiš.

Gauze zagunda i kimne.

– Hladan si. Ali potrebni su mi ljudi tog soja. Nipošto nisi prosječan revolveraš, a imaš i glavu na ramenima. Da... upravo takvog trebam. Kad se te uzeo, izložio sam se opasnosti, Antrime. No još ne znam koliko se mogu osloniti na tebe. A pomoć mi je potrebna, jer će mi inače ovaj čopor vukova skinuti skalp. Predložiti ću ti nešto sjajno, mladiću! Staviti ću sve karte na stol, kako bi

ti mogao točno vidjeti što te čeka. Nije li to pošteno?

– Kad vidim tvoje karte, moći ću prosuditi situaciju – suzdržljivo će Antrim.

– Vidjet ćeš moje karte, i to sve. Jake Gauze neće nikoga prevariti. Uzme li partnera, misli ozbiljno!

– Pa lijepo... izjasni se konačno.

Jake Gauze pogleda vrata i prozor, a zatim se sagne k Antrimu kao da mu želi nešto povjerljivo kazati.

– Nešto ću ti povjeriti... ne bih to odao nikome drugom!

– Počni već jednom!

Gauze nabere čelo.

– Moraš znati da ti neću ispričati neku priču, točno znam o čemu govorim. Jahao sam s Curlyjem Billom još za onih davnih dana. Poslije Vinga i Hughesa bio sam čovjek do kojeg je Curly Bill najviše držao. Ne pitaj me zašto. To doista ne znam, no ipak je bilo tako. Svi su mi planovi bili poznati... drugi momci nisu imali ni pojma o onome što sam ja znao!

– Drugim riječima, znaš kamo je Curly Bill ili netko poslije njega sakrio blago. Samo skрати! – suho će Antrim.

– Hoću, dakako. No... zapravo ne znam! Ni Curly Bill nije znao kamo su sakrili blago. Zwing Hunt i njegov drug, ti poput lisice lukavi nitkovi, jedne su noći iskopali blago, stavili ga u neka kola i odvezli prema onom paklenskom brdu. Sve do posljednjeg pesosa... Prije nego što smo uspjeli uhvatiti Groundsa i izvući iz njega istinu, ubio ga je

jedan od njih. A Zwing Hunt se odmetnuo u Teksas. Billy je mene i Jima Hughesa poslao za njim. No Zwing Hunt je već bio mrtav i pokopan. Ustanovili smo to čim smo stigli na kraj traga, na ranč njegova strica.

Guy Antrim nije imao nikakva razloga da ne povjeruje Gauzeu. Njegova priča se podudarala s Antrimovim istraživanjima. A gorčina što se ocrtila na Gauzeovim iskrivljenim usnama je samo svjedočanstvo u prilog tome.

— Pa dobro — reče Antrim — Kakvu ćeš ulogu namijeniti meni?

— Sada ću o tome. Sinoć si kazao da ćeš sudjelovati. A pokazao si da štošta i znaš. Predložit ću ti ono najbolje što bi mogao poželjeti! — oči starog razbojnika izdržale su Antrimov pogled. — Poznajem ovu zemlju, i to napamet. Znam gdje se nalazi ono brdo... kunem ti se! A ti ćeš dati Huntovu skicu... bit će to tvoj ulog. Moj ulog je poznavanje one planine i cijelog onog područja. Uzet ćemo blago... samo ti i ja. Razumiješ li? Sve što pronademo podijelit ćemo popol.

Antrim ga je prodorno promatrao.

— A tko tvrdi da je imam skicu?

Gauze se široko nasmije, a zatim dobrohotno reče.

— Mladiću, ipak ti nisi jedini koji se bacio u potragu za Huntovom skicom i obilazio ranč njegova strica. Oni koji su to također činili znaju za napore stanovitog Guya Antrima. Možda znaju i više nego što bi

čovjek pomislio. Ne znam jesu li te prepoznali. Bilo kako bilo, htio sam ti pomoći... prešutio sam pred njima tvoje ime.

Ništa na Antrimovu licu nije odalo da su Gauzeove izjave niski udarac. Antrim pomisli: ako sam ikad sjedio na bačvi baruta, onda je to sad.

— A čime ćeš nakljukati one momke? — zapita Antrim.

— Ničim! — odreže Gauze a iz pogleda mu izbije gnjev. — Ti su mi nitkovi nanijeli već mnogo zla. Znali su da sam se naselio ovdje i odmah su to iskoristili. Kerrick i Cope su me uhvatili u kliješta. Vraški su me stegli. Morao sam sam čak nešto priznati. Uspio sam ih uvjeriti da sam otputovao u Tombstone zbog nekog službenog poziva. Kazao sam im da će šerif doći na rač ako se ne odazovem tom pozivu. To im se nije svidjelo i zbog toga su dopustili da odjašem. Morali su me pričekati u Pearceu, ali tamo ih nije bilo. Zapravo, u Tombstoneu sam htio pronaći revolveraša... i tu sam naletio na momka s Huntovom skicom u džepu! Onda, mladiću, hoćemo li se sporazumjeti?

Antrim odmakne -stolac i ustane.

Sada bi zapravo mogao polaskati sam sebi da se nalazi na cilju. Ipak, mislio je drugačije. Ne samo zbog toga što više nije imao skice. Njemu ona više i nije potrebna, jer ju je do tančina zapamtio. Međutim, tim prokletim razbojnicima koji neprestano kuju planove može se povjerovati isto toliko koliko i čegrtuši koja je odbacila staru kožu. Gauze je

po svojoj volji ušao s njim u posao i sada ga namjerava prisiliti na ortaštvo. Antrima je to opominjalo na najveći oprez.

Koji od momaka mu je ukradio skicu dok je prvog dana po dolasku spavao u grmlju? Ako je to učinio Gauze, a to je najvjerojatnije, onda njegova velikodušna ponuda ne znači ništa više od mjehura od sapunice!

— Imam i Huntove upute — reče stari razbojnik — ali to neću uračunati u naše ortaštvo. Nitkovi su me sinoć prisilili da im pokažem upute i zbog toga ih smatram samo svojim dobrovoljnim prilogom.

— Ako imaš upute — hladno će Antrim — nisam ti potreban ja, kao ni skica.

— Jesi! — odlučno će Gauze. — I sam znaš da upute bez skice ne vrijede. Onaj nitkov Hunt je, doduše, u uputama napisao koliko je koraka odavde ili odande, ali nisu spomenute strane svijeta. Naznačene su na skici. Tako je to, moj mladiću: potreban si mi. Dakle, jesmo li se sporazumjeli?

Jake Gauze pogleda Antrima s očajničkom nadom u očima.

Antrim se iznenada nasmiješi. No unatoč smiješku lice mu je izgledalo još tvrđe.

— A što je sa skrovištem u onom usjeku kanjona?

— U usjeku kanjona? — Gauze je izgledao kao da ne razumije baš ništa.

— Sasvim dobro si čuo.

— Ali doista ne znam o čemu govoriš.

— Aha! Dakle, ne znaš za to skrovište? A ne znaš ni za konje? Zar da ti povjerujem? Pokraj tvoje kuće skriveni su najvredniji konji cijelog Meksika... i ti nemaš ni pojma o tome! Ako tako shvaćaš ortaštvo...

— Samo trenutak! — poviče Gauze. — Prihvatim li nekog čovjeka za druga, s njime ću i u pakao ako mi navede samo jedan razlog za to. Međutim, budući da govoriš o usjeku i o konjima...

— U redu — prekine ga Antrim. — Dakle, sve sam samo sanjao. Pa čak i onaj hitac što ga je netko...

— Hitac? — Gauze rukavom obriše obraze, no to još nije ugasilo strah u njegovim očima. — Doista ne znam o čemu govoriš.

— Pa zašto se onda bojiš? — zapita Antrim.

Gauze skoči sa stolca i povuče se u kut sebe.

— Ne bojim se! — poviče. — Ne bojim se ničega... proklet bio!

Svaka je crta njegova lica govorila da laže, i njegov glas, i podrhtavanje ruku.

Antrim pogleda njegovo čizme. Za onaj trag kod skrovišta za konje bile su prevelike.

Iza Antrima se otvore vrata.

* * *

Jake Gauze je izgledao poput lisice što je upala u stupicu. Antrim je po tome znao da je ušao Sundace. Kad god bi se taj momak iznenada pojavio, Gauzea bi obuzela panika.

Začuo se Sundaceov glas:

— Netko dolazi. Nije li to još neki od tvojih prijatelja, Jake?

Umjesto odgovora Gauze pokaže požutjele zube.

Sundace se podrugljivo nasmije.

— Što stojiš kao ukopan... pođi u susret svom prijatelju! Za mene nije važna još nekolicina onih što si ih pozvao na podjelu blaga... — pride stolu, sjedne i reče Antrimu:

— Dakle, je li te Jake napokon nagovorio da umjesto njega izvadiš kestenje iz vatre?

— A zašto te to zanima?

— Zanima me sve što je povezano s blagom.

— Zar si zbog toga ubio Kerricka?

Smiješak nestane sa Sundaceova lica. Iz očiju mu slijevne.

— Neću ti više dopustiti nijednu drsku riječ!

Nastane nelagodna tišina. Antrim je naposljetku prekine:

— Zar zbilja? Onda je najbolje da nestaneš odavde!

— Upravo sam ja tebe namjeravao počastiti tim savjetom. Odjaši!

U jednoj je ruci držao rukavice. Pažljivo ih je položio na stol.

Opet je zavládala tišina. Gauzeu su gotovo iskočile oči od napetog iščekivanja. Napolju je zacvrkutala ptica. Podnevno sunce bacalo je pod trijem sjenovit ornament granja i lišća.

Antrim pogleda Sundaceove čizme. Za svoju visinu taj je čovjek nosio neobično malenu obuću. Ako onaj trag potječe od tih čizama, onda i Sundace zna za skrovište konja.

Sundaceovi obrazi izgledali su poput napetog pergamenta.

— Onda... hoćeš li odjahati ili nećeš?

— Neću, dakako! — odgovori Antrim.

Sundace skoči na njega...

VIII

Čovjek što je jahao kanjonom zaobide veliku crvenu stijenu i ugleda pred sobom posjed Jakea Gauzea. Savijajući cigaretu, pažljivo je promatrao kuću.

Došljak je na glavi imao cilindar i bio je odjeven poput stanovnika grada. Brk mu je skrivao usta. Zvao se Pete Spence, bio je kockar, a svojedobno se bavio i pljačkanjem nalazišta zlata. Ljudi su govorili da je u tome bio izuzetno vješt. Kad bi ga napustila sreća u kartama, ne bi zazirao od pljačke. Stavio bi masku na lice, dograbio oružje i upleo se u posao razbojnika.

Proučavajući Gauzeov ranč, došljak skine cilindar, otare čelo plavim rupčićem sa čipkom i malo popusti ovratnik.

Spence je izmislio čak i izliku kojom se namjeravao uvući u krug tragača za blagom Curlyja Billa. Kazat će da je naumio posjetiti svog starog prijatelja Copea, a Cope mu je ostavio poruku u gradu... poručio mu je da ga može naći na ranču Jakea Gauzea.

No sada, kad se našao pred tim lavljim brlogom, odjednom ga obuzmu sumnje. O Jakeu Gauzeu su kružile mnoge glasine. U Spenceu su one pobudivale nelagodnost, baš kao i taj kanjon sa svojom paklenskom pričom o nasilju i krvi. Nisu tu samo Meksikanci natopili svo-

jom krvlju vječno žedni pijesak. Mnogi okorjeli momci okušali su tu sreću, da bi zatim postali hrana strvinarima i kotatima.

Pete Spence posegne rukom pod crni haljetak. Izvuče revolver i zamišljeno ga pogleda. Rasklopi oružje, provjeri metke i ustanovi da je sve u redu... bude li morao braniti svoj život. Sklopi oružje, zavrti ga oko kažiprsta i gurne u korice ispod pazuha.

Sada se osjećao bolje.

Dohvati uzde i potjera konja. Da bi se ohrabrio, zapjeva. Tako ujaše u dvorište ranča i zauzda konja.

U kući su se očito posvadili. Istina, nije čuo nikakve glasove, no jasno je razabirao mukle udarce šaka, toptanje čizama, gundanje i teško disanje.

Sjaše, obuzet znatiželjom.

Vrata su bila otvorena. Kad je zakoračio na trijem, daske zaškripe.

Jake Gauze je stajao uz zid, vidio ga je. Starcu su od silnog čuda gotovo ispale oči. Zatim ugleda borce. Obojica su bili visoki i snažni, jedan crnokos, drugi plavokos. Onaj crnokosi bio je nešto viši i snažniji od plavokosog. Za običnog jahača bio je odjeven isuviše kicoški. Po svemu sudeći, bio je siguran u svoju pobjedu i očito je vladao situacijom. Plavokosi se skupio u kutu. Glavu je spustio na prsa a noge su mu, čini se, popuštale.

Spence pogleda snažnijeg. Svi su izgledi bili na njegovoj strani. Njegovi su udarci bili teški, a mogao je i mnogo pod-

nijeti. Nešto se na tom čovjeku učini Spenceu poznato.

Crnokosi se ponovo obori na protivnika. Plavokosi se spusti na koljena i odbaci se u stranu. Crnokosi tresne o zid silnom žestinom, a plavokosi, kojega su promatrači već smatrali pobijedenim, gipkošću divlje mačke podigne se na noge. Momak je samo zavarao protivnika, namamio ga u stupicu.

Crnokosi se pribere i potrese glavom, a plavokosi ga pogodi ravno u usta. Bio je to snažan udarac. Zatim uslijede još dva u bradu i treći pod uho. Crnokosi zaklima glavom, oči mu se ustakle, rukom napipa zid i nasloni se na njega.

Plavokosi ga je sad namjeravao dokrajčiti no iz susjedne sobe odjednom izjuri djevojka i gurne plavokosom revolversku cijev u leđa. Jake Gauze napusti svoje mjesto, dohvati djevojku, istrgne joj oružje iz ruke i gurne je prema kaminu. Tu se djevojka zaustavi, blijedih obraza, sijevajući očima.

— Grom i pakao... nećeš se miješati u to! — režao je Gauze.

— Nije li ti dosta, Sundace? — zapita plavokosi.

— Nije zauvijek... nije zauvijek — prosiće crnokosi. Otetura od zida i uspravi ramena. Opet potrese glavom. — Doći će moje vrijeme... ne zaboravi! Plaćam dugove do posljednjeg centa!

Pokraj Spencea otetura napolje a da ga uopće nije vidio.

* * *

Antrim se okrene da pogleda za njim i tek tada zapazi

stranca na vratima. Pogledom svojih sivih očiju pažljivo promotri Spencea od glave do pete. Pogleda ga i Gauze.

— Što tražiš ovdje?

— Želio sam... želio sam samo posjetiti Copea.

— Ovo nije ni kockarnica ni oporavilište. Uzjaši i gubi se odavde, Spence!

Pete Spence pogleda u stranu.

Antrim nije namjeravao da naprti sebi na vrat još jednog lovca na sreću. Odmah mu padne na um zamisao koja bi ga mogla otjerati. Pogleda Gauzea.

— Možda je to momak koji je ubio Kerricka — reče. Starac ga je odmah shvatio. U očima mu zasja spremnost na zlobnu šalu. — Što misliš, šefe? — upita Antrim.

— Mislim da bismo morali poslati po šerifa Slaughtera — reče Gauze. — Osedlaj konja, Pokeraško lice, i dovedi ga ovamo!

— Odmah!

Kad je htio proći pokraj Spencea, ovaj ga uhvati za rame.

— Ništa o tome ne znam... kunem se! Za Kerricka nisam ni čuo... nikoga nisam ubio!

— Istina je najbolja obrana — odreže Antrim. — Ako je tako, ne moraš se bojati. Zakon ne dopušta da nedužni stradaju.

Spence zadršće.

— Jake, mislio sam da smo prijatelji. Učini nešto!

— Misliš li da ću svoj vrat gurnuti u omču?

— Ali...

— Krèni već jednom, Pokeraško lice! — osorno će Gauze. — U ovoj zemlji postoji zakon i njime se ne možemo poigravati. A zakon kaže da onaj tko ubojici pruži krov nad glavom...

— Nikoga nisam ubio! — zavapi Spence. — Kerricka nisam nikad ni vidio...

— Kazat ću ti nešto. Uštedjet ćeš nama i sebi mnoge neugodnosti ako potpišeš priznanje i...

— Zar ćeš mi onda dopustiti da odjašem, Jake?

— Pa... mogao bih razmisliti o tome...

* * *

Odlazeći u staju, Antrim nije razmišljao o Spenceu, već o Sundaceu. Taj se momak više neće upustiti u poštenu borbu. To je sasvim jasno: odustao je i istodobno zaprijetio!

A ona Idy! Grom i pakao. Antrima su još boljela leđa tamo gdje ga je podbola revolverskom cijevi. Nasmijulji se i promrmlja:

— Zavoli li koga, učinit će sve za njega!

Loše je samo što se zalijepila za nitkova Sundacea. A što je najčudnije, otkako se pojavio Sundace, Gauze je venio iz dana u dan. No pri tome je bio oštar prema svima drugima. Možda bi bilo dobro ustanoviti što se krije iza toga. Možda ga Sundace na neki način drži u šaci ili je pak Jake Gauze...

Gauze izjuri iz kuće, pozove Antrima i prekine ga u razmišljanju.

— Osedlaj dva konja... moraš odjahati u grad!

– Mislio sam da ćeš naprosto otjerati klipana.

– Ne govorim o Spenceu. S tom budalom ću uvijek izići nakraj. Riječ je o onoj proklesnoj Loliti. Idy neće da bude pod istim krovom s njom. Moram se osloboditi te žene – Gauze prokune. Da barem nisam tu djevojku naprtio sebi na leđa!

– Zašto... zar ti zapovijeda?

– Nitko mi ne zapovijeda! Ali s Idy...

– Što? Nastavi!

No po svemu sudeći, Jake Gauze je već kazao više nego što je namjeravao. On samo odmahne.

– To je sve! – okrene se i ude u kuću.

Antrim dohvati laso i pođe u koral. Konji se uznemire. Poslije spretne varke omča se spusti preko glave životinje koju je Antrim izabrao. Pošto je uvio uže oko stupa, prisjeti se da je htio pregledati kopita. Sagne se i podigne konju nogu. Odmah ugleda što je tražio. U istom trenutku začuje Sundacea pokraj sebe:

– Zar ćeš odjahati na pokojnikovu konju?

Antrim ispusti nogu Kerrickova konja i uspravi se. Sundace ga pogleda kao da se zabavlja. Pošto se Antrim bez riječi okrenuo da bi donio sedlo, Sundace se nasmije.

Antrim se vrati, osedla konja i reče preko ramena:

– Za tako teškog momka krećeš se prilično lako. Zapravo sam mislio da si već odjahao... u nepoznatom pravcu!

Sundace se nasmije.

– Među mojim precima nema onih koji su odustali.

Antrim osedla i Lolitina konja, a zatim izvede obje životinje iz koral.

Sundace pođe s njim i po-drugljivo otegne riječi poznate pjesme:

– Vrč vode, šaka suhog mesa i ti, draga moja, pokraj mene...

Antrim zakorači k njemu.

– Ako ti je baš toliko stalo do još neke pouke...

– Nikad me više nemoj do-dirnuti, King! Nemoj mi se ispriječiti na putu!

– A što će mi se onda dogoditi?

– Oh... o tome ćemo radije poslije – Sundace se nasmiješi, samosvjesno i prezirno... isuviše prezirno. – Prokletstvo – nastavi – zaorali smo travnjak kao dva bika! Prestanimo s tim, porazgovarajmo o poslu!

– O poslu?

Sundace kimne.

– Dakako – brzo se ogleda i povjerljivo se nagne k Antrimu. – Potreban si nam, King. Prema znamo sve o tvojoj prošlosti, za tebe bismo mogli pronaći neko zgodno mjestance...

– Već si me drugi put nazvao King. Slučajno se zovem Antrim. Zacijelo me smatraš razbojnikom... čovjekom jeftinog soja kojem ti pripadaš!

Sundace odbije tu uvredu.

– Rasipaš riječi, King! Osim toga, pružam ti zgodu da počneš iz početka. Ipak, očekujem protuuslugu.

– Očito te svrbi ono isto što i Jakea i Copea, je li?

– Kako to misliš?

– Obojica smatraju – odgovori Antrim – da posjedujem

Huntovu skicu. Nisi li im ti prodao tu laž, nadajući se da će mi prerezati vrat?

Sundace se široko nasmije.

— Ne bi bilo loše da sam te stavio na metu, Ali, eto, brzoplet si u zaključcima. A sposoban si i ražestiti čovjeka. Zbog toga si me i prisilio na tučnjavu. No za to sam ti zapravo zahvalan, to sam i htio postići. Meni si time učinio uslugu... sada svi vjeruju da smo smrtni neprijatelji — Sundace se nasmije i namigne Antrimu. — Učinio si bolje nego što misliš! A sada da se vratimo na tvoju prošlost. King i prepad na kočiju »Benson«! Svojedobno su mnogi smatrali da su, osim Billa Leonarda koji je nastradao, u tome sudjelovali Jim Crane i Harry Head. Zacijelo si i ti tako mislio. Ali potreban je dokaz za to. Eto, mogu ti ga pružiti! Head mi je to priznao i pri tome rasteretio tebe — Sundace se opet nasmije. — Samo naprijed! Nazovi me lašcem! No želiš li početi iz početka, bit će najbolje da mi pomogneš.

— Mašte doista imaš napretak — reče Antrim.

Sundace kimne.

— Same riječi nisu dovoljne! Dakako, i ti si jedan od onih za koje vrijedi: najprije vidjeti, pa tek onda povjerovati. Evo, pogledaj!

Sundace izvuče ruku iz džepa i otvori je. Antrim je gledao... S usana mu se otme tiho proklinjanje. Na Sundaceovu je dlanu svjetlucala zvijezda tekšaškog rendžera.

— Nisam znao — reče Antrim — da tekšaški renžeri pribadaju zvijezde čak i šugavim psima.

— Ne čine to — suho će Sundace — jer tebi neću dati zvijezdu. Sve što od tebe zahtijevam jest pomoć. Podrži me.

— Inače ću natrag u zatvor, je li?

— Ne pričaj gluposti! Događaj s kočijom me se ne tiče. Osim toga, ova zvijezda vrijedi u Teksasu. Prokletstvo... Čovječe! Da su se ovdje okupili svi prezreni iz Arizone, ne bi mi to ni najmanje smetalo. Tragam za nečim drugim. Za konjima! To su punokrvne životinje izuzetnih kvaliteta. Ukradene su jednom Meksikancu. Jednom moćniku s druge strane granice...

— Pa zašto onda ne dopustiš da ti pomogne Jake? Stari konjokradica poznaje ovaj kraj bolje od drugih. Vjerojatno bi i zatvorenih očiju pronašao tvoje skupocjene konje.

— Potreban mi je čovjek otvorenih očiju, čovjek poput tebe, momče. Zašto se opireš? Morao bi biti sretan što možeš raditi s nama rendžerima. Želiš li poslije otputovati, neću te zadržavati, a nećeš me pronaći ni na svom tragu! Onda, vrijedi li posao?

— A što je s blagom što ga je Zwing Hunt stavio na stranu?

— Zaboga, čovječe, ta nisi valjda povjerovao u tu glupost? Zar doista vjeruješ da je ovdje skriveno neko blago? — Sundace ga pogleda i zakima. — Mislio sam da samo poput Jakea zagriženi momci mogu povjerovati u takve slaboumnosti. Nećeš pronaći nimalo više blaga nego što ga već imaš pod noktima prstiju!

Antrim ga šutke pogleda. Sundace mu položi ruku na rame.

— Zvijezdu nosim već lijep broj godina, King. Vidio sam i upoznao mnogo surovih ljudi. I nijedan mi nije umakao! — Sundace se malo odmakne, pa nastavi: — Vidim obuzelo te kao i Jakea. Ali poslušaj riječ čovjeka koji je dobro vidio kako je umro Zwing Hunt. Ranjen je pobjegao u Teksas. On i Hughes su se sakrili na Buckleovu ranču u Pole Bridge Canyonu. Zadržali su se tamo tri tjedna, dok Huntu nisu zarasle rane. U međuvremenu im se pridružio Huntov brat Hugh. Nekoliko dana kasnije Hugh je dojahao u rendžerski logor Price južno od Cherrycowa i izvijestio poručnika da su Hunta ubili Indijanci. S Huntovim bratom je krenula rendžerska pratnja. Pronašli su mrtvaca i pokopali ga u podnožju stabla, u čije su deblo urezali ime i datum. — Sundace se nasmije. — Rado bih znao kako je na samrtnoj postelji razgovarao sa svojim stricem i nacrtao onu skicu! Antrim slegne ramenima.

— Što se mene tiče, možeš pričati koliko hoćeš.

Da, znam, a ti ćeš još vjerovati u blago Curlyja Billa. Ti, Jake i drugi. Činite što želite, ali pomozite mi u potrazi za konjima!

— Sada moram odjahati u grad — uzvratiti Antrim.

— U redu... kreni! Vratit ćeš se po blago Curlyja Billa, u to ne sumnjam!

* * *

Antrim je očekivao da će Lolita jahati pognute glave ili da će kipjeti od bijesa. Ali, ništa od toga.

Bila je to čudna žena. Možda je posao s Jakeom Gauzeom zaključila na svoje zadovoljstvo, pa je sada sretna što može napustiti kuću punu surovih ljudi. Većina bi žena za dugačkih kilometara jahanja pustim predjelom iskalila svoje srce ili naprosto dopustila svom jeziku kakav bezazlen izlet, no Lolita to nije učinila. Kad bi Antrim što kazao, ona bi mu prijazno odgovorila, ali se nije nimalo trudila da nastavi razgovor. Antrim se utoliko više iznenadio kad je na posljetku progovorila.

— Bilo bi najbolje da se izvučete iz svega toga — rekla mu je.

— Iz čega?

Lolita slegne ramenima.

— Očito niste došli u Skeleton Canyon samo zato što vas je Jake zaposlio. Vi biste ionako došli.

— A zašto sam došao, što mislite?

— Da biste tragali za blagom — okrene se k njemu. — Niste prvi. Mnogi su se pokušali dokopati toga blaga. Onog plijena o kojem je pričao Zwing Hunt. Nastojali su pronaći ono što nikad nije postojalo! Zlato, srebro, dragulji, statue... takve su se gluposti vrzle Huntovom glavom. A sve je to izazvala groznica od rana!

— Dakako — potvrdi Antrim.

Lolita mu se tugaljivo nasmiješi.

— Ne vjerujete? I vi ste poput drugih koji su stigli k Jakeu. Ali nema ni zlata ni srebra... postoji samo pohlepa i mržnja! I smrt za one koji ne odustanu od svog ludog nauma. Znam to, osjećam...

Stavi ruku na srce i pogleda ga preklinjućim pogledom. Pobudila je dojam kao da želi još nešto dodati. Ali, naposljetku slegne ramenima i pogleda u stranu.

Pred sumrak se ulogore u nekoj udolini. Antrim priveže konje i počne pripremati jelo. Jeli su šutke. Zatim se Lolita uvila u pokrivače i, činilo se, odmah zaspala.

Antrim je još sjedio pokraj vatre, pušeci lulu i razmišljajući. Imao je o čemu! Situacija je iz trenutka u trenutak postajala sve zamršenija. Sad je još iskrsla i krađa konja, a Sundace se razotkrio kao čuvar zakona.

IX

Pucanj prekine noćnu tišinu i prene Antrima iz sna. S revolverom u ruci on se pridigne na koljena. Zatim se otkotrlja iz svjetla vatre što je zamirala i počne napeto gledati u tamu. Jeka zatihne. Opet zavlada tišina.

U dolini nije nitko ispalio hitac. Prasnuo je s lijeve strane iza lanca brežuljaka čije se raslinje dizalo k nebu poput najezene kose.

Nitko više nije zapucao niti se čuo neki drugi zvuk. Vlažna se hladnoća spustila na udolinu.

Antrim pogledom potraži Lolitu. Lice mu se ukoči od napetosti mišića. Pokrivači u koje je bila uvijena još su bili tu, ali nje nije bilo. I nigdje u blizini je nije mogao zapaziti.

Prilazeći pokrivačima, obuzme ga osjećaj da je upao u stupicu. Zastane nekoliko koraka ispred njih i napne uši. Noćna tišina nije mu ništa odala. Čuo se samo šum povjetarca kroz travu.

Zapali šibicu. Plamen mu osvijetli lice. Sagne se da bi vidio što će mu odati zgažena trava i otisci u humusu.

Zašto ga nije probudilo rzanje konja?

Uzalud ih je pokušavao pronaći. I oni su nestali. Ostale su samo prerezane spone s njihovih nogu.

* * *

Ostatak noći Antrim provede u udolini.

Na nogama je bio već prije svitanja. Opet počne razgledati tragove.

Tragova je bilo mnogo. Dije-lom su bili i oštri. Neki su pokrivali druge. Počeo je slijediti trag čizama što je vodio natrag, prema putu. Tamo se izgubio na tvrdu tlu. Taj je trag bio osobito jasan. Odavao je da se neka osoba prikradala oprezno, stavljajući nogu pred nogu, i da je zastajki-vala, očito osluškujući.

Antrim se vrati i još jednom pogleda trag koji je ostao kad je Lolita bila izvučena iz pokrivača — dvije dugačke brazde što su ostale od potpetica. Slijedio je taj trag i stigao do mjesta na kojem se žena počela

otimati. Zašto nije vikala? Otmičar je očito bio spretan. Isti dojam pobudio je i trag što je vodio od toga mjesta: otmičar je odatle očito nosio ženu, jer su njegovi tragovi postali dublji, pokazivali su dodatno opterećenje, no bili su začuđujuće ravnomjerni – kao da se žena više nije otimala. Vjerojatno joj je zapužio usta, tako da su mu obje ruke bile slobodne da je nosi. To mu je olakšalo posao.

I još je nešto bilo čudno. Čizme djevojke i otmičara bile su podjednake veličine. Antrim je morao pomisliti na onaj otisak stopala pokraj skrovišta konja. Premda je bio visok i snažan, Sundace je imao neobično mala stopala. A samo poput njega snažan momak mogao bi odvući ženu bez pol muke. Zar ju je oteo Sundace? I u kakvu se paklensku stvar upustila ta žena?

X

Odmičar nije poveo sa sobom konje. Antrim je pronašao tragove što ih je ostavio približavajući se konjima i režući im spona na nogama. Mirno ih je i tiho tjerao pred sobom oko pol kilometra, a zatim ih je očito udarcima otjerao prema Dragoonsu.

– Bilo mu je jasno da ću slijediti tragove – promrmlja Antrim – i zatim poći dalje u nadi da ću pronaći konje kako pasu.

No to zadovoljstvo Antrim nije učinio otmičaru. Konji su se očito okrenuli u širokom luku i vratili se na ranč. Da bi

uštedio vrijeme, Antrim se odmah pješice zaputi na ranč. Pred njim je bilo tridesetak kilometara, cijeli vrući dan hoda!

Unatoč jutarnjoj hladnoći Antrim se uznojio već nakon tri kilometra. Razmišljao je o pucnju što ga je prenuo iz sna. Zašto i u koga je ispaljen? Nije li Lolita imala revolver i pokušala se osloboditi? Očito joj se nije posrećilo, jer bi se inače vratila. Zacijelo je bilo tako. Gotovo nije moguće da bi onaj čovjek zapucao u nju. Tada se ne bi trudio da je otme.

Antrim se znojio. Suncu je peklo sve žešće i on je sve više osjećao žeđ. No odjednom zaboravi na žeđ i bol u nogama: razrogačenih očiju počne gledati u otisak kopita što ga je jasno razabirao u prašini na putu.

Bio je to onaj posebni otisak što ga je zapazio i kod skrovišta konja: trag što ga je za sobom ostavljao Kerrickov konj. Ali taj je trag vodio natrag na ranč s kojeg je jučer krenuo!

Nije vjerojatno da bi se konj služio upravo tim putem da bi se vratio na ranč! A trag je bio tako ravnomjeran kao da je na konju sjedio jahač i upravljao njegovim kretanjem. Antrim se vrati tragom i ubrzo pronade mjesto na kojem je životinja pod pravim kutom skrenula na put. A zatim pronade i trag drugog konja, koji se pomiješao s onim prvim i na mnogim ga mjestima prekrrio. To znači da je Kerrickov konj slijedio drugog konja – onoga na kojem je vjerojatno jahala žena.

Kad je naposljetku našao i na otiske malih čizama, pronašao je sve što je bilo potrebno da ga obuzme silan gnjev.

– Prokletstvo! – poviče.

No odmah zatim se morao gorko nasmejati. Lolita ga je nasamarila! Nitko je nije oteo!

Grom i pakao, kako li je samo prepredena! Dok je on spavao pokraj vatre, napravila je cijelu tu scenu da bi ga se oslobodila. Sada zacijelo ima prednost od oko šest sati i ta se prednost povećava svakom minutom.

Sasvim je jasno da su mu se tragovi učinili čudni: tragovi njezinih čizama bili su podjednako veliki kao i oni otimačevih, a osim toga, pod njezinom težinom otimač nije zateturio ni jedan jedini put. Dobrano se potrudila da ga nasamari, kako bi sve upućivalo na otmicu. I to samo zato da bi ga se oslobodila!

Čemu? Dakako, da bi izvela neku đavolštinu! I da bi istodobno za sebe pribavila alibi. Inače ne bi uložila toliko truda u pokušaj da odglumi otmicu, već bi naprosto pobjegla s konjima!

Očito je poznavala taj predio i njegovu prošlost. Vjerojatno je ona dala Sundaceu mig i rekla mu tko se skriva iz Guya Antrima!

Prepredena je, nema sumnje! Točno je proračunala luk kojim će udariti konji pošto ih je plašila. Premda to naoko gotovo nije bilo moguće, tragovi su bili isuviše jasni! Pokazivali su kako je žena pošla najkraćim putem prema mjestu na kojem su se konji zatim pojavili, na kojem su je dočekali. Tko li se krije iza te Lolite ili Lizette?

Dobro je promišljen bio i onaj hitac koji ga je probudio. Time je očito htjela potkrijepiti dojam o otmici.

Nije računala samo s jednim, a s tim i nije mogla računati: da će je odati ona nepravilna potkova Kerrickova konja. Nije mogla znati da će on uzeti Kerrickova konja niti je išta znala o njegovim potkovama.

Na Antrimovim usnama zatitra sumoran smiješak. Htjela ga se osloboditi. No unatoč njezinu umijeću, dogodilo se suprotno. Neće ga se osloboditi tako lako! Vidjet će ga još danas!

S nekom zlovoljom u duši Antrim je razmišljao što da joj kaže. Pa i Gauzeu i Sundaceu... cijeloj toj dvoličnoj družini.

* * *

A kad je došao taj trenutak, Guya Antrima obuzme čudan osjećaj da se ponavlja neki događaj što ga je već jednom doživio.

Još nije bilo onoliko mračno kao onda kad se ovdje zaustavio s Jakeom Gauzeom. No svjetiljka je u kući već bila upaljena a ispred osvijetljenog prozora oštro su se ocrtavale grančice nekog grma. Povjetarac je šušкао lišćem a potok je žuborio u noćnoj tišini.

Antrim htjede podići uzde, kadli – upravo kao i one večeri – prasne hitac.

* * *

Antrim začuje kako mu je nešto prozviždalo pokraj uha, a odmah zatim uslijedi prasak drugog oružja.

U mraku, pokraj ugla sta pokrene se neka sjena, a zatim nešto tresne o tlo, da se više bi pokrenulo. Antrim se bac konja i potrči. Podmukli noć pucnji i tanad što mu je zujao tik pokraj ušiju razbjesnili ga. No sad će uhvatiti klipav

Potrči u sjeni stajskog zida pokraj otvorenih ulaznih vrata i htjede skrenuti iza ugla, kad se sudari s nekom prilikom. Antrim je pograbi i osjeti na pete mišiće: očajnički je pokušavala da se oslobodi. Tkanin se razdere, tako da je u Antrimovim rukama ostala samo krpa. On zabije revolversku cijev pod rebra uhvaćenoj osobi i prosikće:

— Onda... hoćeš li se sada otimati?

— Zaboga — bio je to očajnički vapaj — nemojte me zadržavati, King... odmah me pustite!

— Ah, zar ste to vi? — u Antrimovu se glasu osjećalo nekako sumorno zadovoljstvo. — Čudno koga ste sada htjeli pobjeći?

— Nemate pojma... — na peto će žena.

Antrim je podrugljivo prekinuo:

— To ću saznati. Što imate u ruci?

Žena ustukne i sakrije ruku za leđa. Bila je poput jegulje. Antrim je morao spremiti oružje da bi je zadržao.

Uhvatio ju je prilično blago, no ona je ipak krikнула od bola. Iz kuće se počnu približavati glasovi. Žena sad udvostruči napore.

Gnjevno se izdere na Antrima:

— Pustite me, napokon... ludače! Zar morate baš sve upropastiti... tim svojim nepodnošljivim miješanjem u tuđe poslove? Pustite me, kažem vam... prije nego što onaj ludi Jake Gauze... Pa dobro, uzimate, evo vam... ludače!

Gurne mu u ruku predmet što joj ga je pokušavao oteti. On ga nehotice uhvati objema rukama, a ona iskoristi zgodu i nestane. Ostavila ga je... poput ludaka, kako ga je nazvala... s revolverom velikog kalibra u ruci koji je vonjao po barutu!

XI

Glasovi su se već sasvim približili, nejasne prilike okružile su Antrima. Neki čovjek sa svjetiljkom u ruci doveo je druge. Podigne svjetiljku, a glasovi zatihnu. Čudnu tišinu naruši oštar glas:

— Tko je taj čovjek?

Antrim odjednom osjeti kako je noć postala hladna. Ledeni dašak osjećao se u zraku i uvlačio mu se u kosti.

Odmjeri čovjeka koji je progovorio i odmah ga prepozna. Vidio ga je u Crystal Palaceu u Tombstoneu. Bio je to čovjek koji je mnogo držao do ulaštenih jahaćih čizama i u svom je po mjeri skrojenom odijelu izgledao pomalo čudno u ovoj okolini. Ali sve drugo na njemu — lice, oči, držanje — odavalo je čovjeka s pašnjaka.

I sada je u ustima imao cigaru, s haljetka mu je svjetlucala zvijezda, a u koricama je nosio revolver s ukrašenim drškom.

Šerif Slaughter se nakašlje i nestrpljivo upita:

— Onda?

Jake Gauze mu odgovori:

— Zapravo ga ne poznajemo, šerife. Kazao je da se zove Cope.

— O Copeu znam dovoljno

— reče šerif letimice pogledavši priliku na tlu. — Mislim na ovoga ovdje... — kimne prema Antrimu.

— Ah, na ovoga... umiješa se Sundace. — To je Jakeov predradnik, navodno se zove Antrim.

— Onda, Antrime, ispričajte mi svoju verziju priče! Nadam se da vam za to neće biti potrebna cijela noć.

Lutajući pogledom od kockara na tlu pa do Sundacea i natrag, Antrim se borio s uskomešanim mislima. Sundace se podrugljivo smješкао. Antrim naposljetku pogleda šerifa.

— A zašto ne bih smio upotrijebiti cijelu noć?

— Da biste nam što prije rekli zašto ste ga ustrijelili. Onaj koji ubije ponajčešće ima razloga za to.

Antrim čvrsto pogleda šerifa Slaughtera.

— Nikoga nisam ubio.

— Pa što onda radite s tim revolverom u ruci? I kako to da Cope ovdje leži mrtav?

* * *

Antrimov je pogled slijedio šerifovu ruku s blistavim prstenom koja je pokazivala Tائبانا Copea.

Kockar je ležao potrbuške, licem u prašini. Smrt mu je pribavila još manje dostojanstva nego njegov život i profesija.

Jedna mu je ruka bila pokraj šešira a druga savijena ispod njega, tako da se zapravo vidio samo lakat. Jedna nogavica bila mu je zadignuta do koljena: na golom su se listu jasno razabirale proširene vene.

Antrim pogleda šerifa.

— Žao mi je, Slaughteru, ništa mi o tome nije poznato.

Svjetiljka se opet podigne i osvijetli Antrima. Iz tamnih šerifovih očiju izbijala je zlovolja.

Jeste li čuli pucnjave?

Antrim kimne.

— Pa što ste radili s revolverom koji držite u ruci?

— Eto... počne Antrim.

Pete Spence se progura u krug svjetla. U očima mu je sjala zloba.

— Nećeš nas natjerati da povjerujemo da si upravo podigao tu pucaljku — pakosno će Pete. — Otkako si nestao, Tائبan je nije imao.

— Nestao je? — upadne Slaughter.

Sada se umiješa Jake Gauze, prije nego što je Spence uspio odgovoriti.

— Poslao sam Pokeraško lice u grad da bi vas doveo ovamo — ustvrdi Gauze na Antrimovo čuđenje. — Uvijek sam za to da se pomogne zakonu. Imali smo, naime, smrtni slučaj, pa sam mislio da vas valja obavijestiti.

Tamne Slaughterove oči zagledaju se oštro u Jakea Gauzea.

— Po svemu sudeći, htjeli ste kazati da je ovdje još netko ubijen.

— Upravo tako — Gauze pokaže palcem na Petea Spencea.

cea a Sundace ga gurne naprijed. — To je vaš čovjek, šerife. Čvrsto ga dohvatite, tako ćete uštedjeti mnogo vremena.

Šerif je, čini se, ostao ravnodušan. Samo letimice pogleda Spencea, preokrene cigaru među zubima i opet pogleda Antrima.

— Kad vam revolver postane pretežak, rado ću ga preuzeti.

Antrim slegne ramenima i pruži mu oružje.

— A koga ste vi ubili, Spence? — zapita šerif kockara.

— Ja? Nikoga!

Šerif pogleda ljude. Lice mu ostane ravnodušno, ništa se na njemu nije moglo pročitati.

— Mislim da će biti najbolje — reče Antrimu — da mi vi najprije ispričate o ovom ubojstvu — pri posljednjim riječima dotakne čizmom mrtvog kockara.

— Žao mi je — uzvratil Antrim. — Prije nego što ste mi vi to kazali, uopće nisam znao da je Cope mrtav.

— A gdje ste se nalazili kad ste začuli hitac?

— Htio sam upravo s puta ujahati u dvorište.

— I što ste onda učinili?

— Bio sam uvjeren da su meci namijenjeni meni, jer mi je jedno tane prozviždalo tik pokraj uha. Učinilo mi se da vidim strijelca pokraj staje... upravo na mjestu na kojem stojim. Iskočio sam iz sedla i potrčao.

— I to je sve?

— Ne baš sve... još je netko bio ovdje. Dohvatio sam tu priliku, no otela se i pobjegla.

Šerif John Slaughter na trenutak promisli o onom što je čuo, pa zapita:

— Ali što je s ovim revolverom? Spence kaže da pripada Copeu.

— Istrgnuo sam momku revolver iz ruke dok sam se rvao s njim. Sve mi se čini da ovdje postoji čovjek kojemu je hobi da Copeovim oružjem ubija ljude... pa čak i njega samog.

— Antrim podrugljivo pogleda Sundacea.

Slaughter zatakne revolver za pojas.

— Onda, Pete — okrene se k Spenceu — što ćete mi vi...

— Ne morate rasipati vrijeme zapitkujući — prekine ga Sundace. — Već je priznao jedno ubojstvo. Jake je od njega zahtijevao da to priznanje dade na pismeno, tako da ćete odmah imati dokaz u ruci.

— A tko ste vi... i što radite ovdje?

Sundace se nasmiješi.

— Ja sam samo plućni bolesnik koji je radi zdravlja stigao na Zapad.

— Vidi se na vama — suho uzvratil Slaughter.

Gauze dotakne šerifovu ruku.

— Čim je Spence stigao — reče naglašavajući svaku riječ — zapitao je nije li se ovdje pojavio neki Kerrick. Taj se čovjek ovdje pojavio i tako sam mu kazao. Kerrick je stigao dan ranije. Meni je kazao da dolazi iz El Pasa, a namjeravao je podići ranč negdje pokraj Prescottta. Ništa ga više nisam pitao, jer ovamo dolaze mnogi momci koji svašta prodaju pod istinu. Rekao je da se ovdje želi

odmoriti nekoliko dana. Odgovorio sam mu neka ostane koliko želi. Tada se pojavio Spence i oni su se uskoro sprijateljili. Zajedno su jahali okolicom, a meni je bilo jasno što je posrijedi. Tražili su blago Curlyja Billa. Kerrick se pri tome sve više uzbuđivao. Mislim da mu je Pete prodao neku skicu koju je navodno nacrtao Zwing Hunt, a opisuje mjesto na kojem se nalazi blago Curlyja Billa i...

– Prokleti lažljivče! – prekinе ga Spence. – Kerricka nisam nikad vidio! Ne vjerujte mu ni riječi, gospodine Slaughteru! Kad sam stigao ovamo, Kerricka su već pokopali.

Slaughter je pogledavao čas jednoga, čas drugoga. Gauze zaklima i pruži šerifu prijavu prešavijenu cedulju.

– Zar bi to itko potpisao a da to nije učinio?

Slaughter prinese cedulju k svjetlu. Kad ju je pročitao, stavi je u džep bez riječi.

– Zašto ste uopće došli ovamo, Pete?

– Cope mi je ostavio poruku da ga ovdje potražim. Došao sam zbog njega... a ne zbog prokletog Kerricka za kojeg nisam ni čuo. A što se tiče tog blaga Curlyja Billa... – zašuti na trenutak i pogleda Jakea Gauzea – samo bi ludak povjervao u tu priču! Jake to i te kako dobro zna. Naposljetku, ovaj je ranč kupio novcem što ga je izmamio od budala, pokazujući im tobožnju skicu Zwinga Hunta...

Slaughter odmahne. Očito se zasitio laži kojima su ga obasuli, pomisli Antrim.

– Prijedimo na činjenice! – odlučno će šerif. – Gdje je pokopan Kerrick?

Ali ni to mu nije osiguralo napredak, jer Gauze slegne ramenima i ustvrdi:

– Nemam pojma.

– Ni ja ne znam – odmah će Sundace. – Cope je imao neku lopatu, mislim da ga je on pokopao.

Slaughter upitno pogleda Antrima. Ovaj potrese glavom.

– I ja moram propustiti ovo kolo!

Šerif kimne s razumijevanjem.

– Dakle, pokopao ga je Cope. I doista je sasvim zgodno što je Cope mrtav.

Šerif ispljune opušak cigare i opskrbi se novom. Pri tome tako oštro pogleda Jakea Gauzea da se nitkov naočigled skupio. Pripalivši cigaru, šerif reče:

– Pete, sutra moram pronaći tog mrtvaca i vi ćete biti odgovorni za to. Bit će najbolje da vi ostali prilegnete. Sutras očekuje težak dan.

* * *

Antrim odspava samo nekoliko sati. U njemu je postojalo nešto poput budilice i to bi ga uvijek probudilo u željeno vrijeme. Približno tri sata prije svitanja ugleda Jakea Gauzea kako se bosonog, sa čizmama ispod ruke, šulja dvorištem.

Antrim se u sebi nasmiješi. To je i očekivao! Posjet šerifa Slaughtera duboko je uznemirio Gauzea i natjerao ga na brzoplet postupak. I drugi su zacijelo u sličnom položaju. Zapravo ovdje nema čovjeka

koji se ne bi pribojavao zakona.

Ali zašto je Slaughter uopće došao? Za kim traga? Što li će poduzeti pošto je saznao za ubojstvo?

Antrim pomisli na okolnosti koje su Slaughtera dovele na vlast. Momci prije njega nisu mogli doskočiti razbojništvu, pa im je to dojadilo. Razbojništva i krađe konja nisu prestali ni pošto je odstupio šerif Behan, njegov protivnik Wyatt Earp zajedno s Docom Hollidayem, Curlyjem Billom i saučesnicima. I zbog toga su se ljudi pobrinuli da na položaj šerifa doprije pravi rančer. I pravi čovjek.

Bio je to hladnokrvan i miran čovjek koji se nije razbacivao riječima i koji je držao do onoga što kaže. Za nekoliko godina službovanja stekao je glas koji je kod svih zlikovaca izazivao strah. Njegova su djela postala legende koje su se pričavale pokraj logorskih vatri. Slaughter je sve rjeđe morao posezati za revolverom. Većinom bi već prva opomena bila dovoljna da se čovjek koji mu je smetao povuče. Bilo je dovoljno kratko naređenje da bi se neki sumnjivac zaputio u zatvor, ne pružajući otpor. Slaughter je većinom jahao sam. Bio je žestok progonitelj i samo je u rijetkim slučajevima uzalud slijedio trag.

Veliku je opasnost predstavljao ponajprije za konjokradice. Kad bi izjahao zbog nekog ukradenog konja, uvijek bi se vratio s nestalom životinjom – i rijetko bez kradljivca. A

kad bi se to dogodilo, ljudi su znali da konjokradica nije umakao!

Gauzeovo šuljanje dvorištem zbog toga nimalo nije začudilo Antrima. Šerifov posjet djelovao je na njega zastrašujuće. Namjeravao je umaći, i to što brže! Jer John Slaughter je bio jedan od onih koji bi najradije odmah dokrajčili čovjeka poput Jakea Gauzea.

Gauze nije stigao ni do polovice dvorišta kad je druga sjena pošla za njim. Antrim, istina, nije vidio tko je to, ali pretpostavio je da je to Sundace. Zastajao je kad i Gauze i pokrenuo se čim bi se Gauze nastavio šuljati: upravo kao da je njegova sjena koja ga slijedi na određenom razmaku.

Antrim pođe za tom sjenom. Gauze zastane na vratima dnevne sobe. Naposljetku ude, a »sjena« zastane na vratima. Zatim nestane u mraku.

Antrim se približi vratima.

U sobi se rasplamsa plamen šibice u ruci Jakea Gauzea. Na svjetlu se »sjena« razotkrije kao Sundace. Stajao je pokraj stola, samo nekoliko koraka daleko od Antrima: promatrao je Jakea Gauzea.

Gauze se sagne pokraj otvora kamina i gurne u njega ruku.

Kad je izvukao ruku, Antrim će hladno:

– Doista si me obvezao, Jake. Već sam se pobejao da je skica zauvijek nestala.

Stari je razbojnik nepomično čučao pokraj kamina.

Sundace se nasmijao.

– Očekivao sam da ćeš gurnuti nos unutra... u posljednji dolar bih se u to okladio.

– Samo pričaj dalje, ali skini ruku s pucaljke! – odgovori Antrim. – A ti, Jake, upali svjetiljku!

Gauze upali svjetiljku što je stajala na kaminu.

– Onda... – upita Sundace. – Čemu to? Hoćemo li sada biti grubi ili...

– Prijedimo na stvar! Tko je pucao kockaru u leđa?

Sundace prezrivo otpuhne.

– Zašto te to zabrinjava? To je Slaughterova briga.

– Slaughter će biti uvjeren da je to učinio netko od nas.

– Ne znam mogu li se složiti s tim. Kazao si da se netko nagnuo nad Copea kad si...

– Rado ću povjerovati da se netko nagnuo nad njega... ali nisam to kazao...

Sundaceove vjede se suze u uske proreze.

– No to nije važno – nastavi Antrim. – Važno je da nam Slaughter neće dati mira dok ne dođe do kraja priče. A to se tebi neće isplatiti, osim ako misliš da ćeš zvijezdom što je nosiš u džepu skinuti Slaughteru s vrata.

Sundace se blijedo nasmiješi.

– A što ti misliš?

– Mislim da si tu zvijezdu skinuo s mrtvaca.

Sundaceov smiješak prijede u grimasu.

– Nitko neće platiti boju dlake ako ždrijebe ne može trčati! Za čovjeka u tvojoj koži najbolje je da umukne. Jesi li razumio?

Iz Sundaceova je glasa izbijala neka hladna radost. Izgleđao je samouvjereno kad je povukao revolver. Zavrtio je oružje oko prsta, tako da bi

mu na dlanu bila čas cijev, čas držak. To je bila vještina što su je u doba Curlyja Billa nazivali varkom razbojnika. Tom je varkom Curly Bill ubio šerifa Whitea. Glumio je da će dopustiti da ga šerif liši slobode i pružio mu držak kolta. A onda je zavrtio oružje tako da mu se držak našao u ruci i istodobno ispalio hitac.

Revolver u Sundaceovoj ruci se smiri. Preko cijevi revolvera Antrim zapazi blistanje u Sundaceovim očima. No to ga se nije dojmilo. Hladno reče:

– Učinit ću što mi padne na um.

Sundace se nasmiješi i gurne kolt u korice.

– Tako sam i mislio. Pripadaš među ljude kojima se samo čekićem može nešto zabiti u glavu. Jake... ako je to skica Zwinga Hunta, dodaj je meni.

Jake Gauze je blijedih obraza drhtao pokraj kamina.

– Doista je nemam! – reče gotovo vrištavim glasom. Zatim nastavi plačljivo: – Držao sam je u kaminu... ali više je nema! Ukrao ju je neki nitkov!

XII

Jake Gauze ovlaži jezikom suhe usne. Počne još više podrhtavati. Naposljetku više nije mogao podnijeti tišinu, pa poviče:

– To je istina, kunem se!

– Pa dobro... – Sundace se opet nasmiješi. – Pokeraško lice se zacijelo može dobro prisjetiti skice... Njegovu bih pamćenju uvijek povjerovao. A

i tvojemu, Jake. Ne osjećaš li se polaskanim?

Jake Gauze se pokušao nasmi-
ješiti, ali grimasa u koju je raz-
vukao lice bila je gotovo sa-
blasna.

Antrim pogleda Sundacea.

— Zar je tebi uopće važna
skica Zwinga Hunta?

— Naumio sam baciti pogled
i na to blago...

— Čovječe — prekine ga An-
trim i pokušao oponašati ono
što mu je Sundace kazao dan
prije: — mislio sam da samo
budale mogu povjerovati u
takve slaboumnosti!

Sundace se nasmije.

— Predomislio sam se... i
mene je zarazila ta groznica!
— pogleda Gauzea. — Bio si
drug Curlyja Billa, kako sam
čuo... a mnogo si se družio i sa
Zwingom Huntom, je li? Mi-
slim da dobro znaš gdje je
blago zakopano. Ti ga još nisi
iskopao, jer ga ne želiš podije-
liti ni s kim. Ali ne možeš če-
kati dok svaki momak koji je
čuo za blago ne umre prije
tebe! S nekim ćeš ga morati
podijeliti. Mogli bismo to biti
mi. Bit će čak i bolje za tebe
ako ga podijeliš s nama. Ko-
liko ja vidim, Jake, imaš samo
dviije mogućnosti. Možeš zave-
zati jezik i čekati metak ili
nama otvoriti srce, zadržati tre-
ćinu i ostati zdrav i čitav.

Na Jakeu Gauzeu se vidjelo
da je na kraju snaga. Gorko
reče:

— A što bih ja, po tvojem miš-
ljenju, morao znati?

— Ti znaš gdje se nalazi ono
brdo — hladno će Sundace.

Jake Gauze se nasmiješi
tako nesretno kao da razgo-

vara sa svojim zubnim liječni-
kom.

— Znam to brdo — reče um-
orno.

Sagne se i obuče čizme.
Gauze je ovih dana vidljivo ost-
ario, pomisli Antrim. Izgledao
je silno iscrpljeno, omršavio
je... kao da je Sundaceova pri-
sutnost za njega otrov.

— Kako to da se onaj kockar
Spence još vrže naokolo? —
zapita Antrim. — Mislio sam
da si ga otjerao...

— Vratio se — Jake Gauze
obriše rukavom znoj s lica —
odmah poslije Slaughtera.

— Tako? A što je Slaughtera
dovelo ovamo?

— Kazao je da traži neke
konje.

— Ukradene konje, začijelo
si mislio reći.

— Tako se činilo dok je go-
vorio o njima.

— A zna li on tko ih je
ukrao?

Sundace prasne u smijeh.

— Mislim da to i ti znaš!

— Čini mi se da bih ga mo-
gao dotaći ispružim li ruku —
uzvratiti Antrim.

Sundace se još smijao.

— Tebe sam od početka sma-
trao lukavim mladićem. Mi se
razumijemo. No što se tiče
Johna Slaughtera, nisi takve
sreće.

Antrim tu prijetnju nagradi
hladnim smiješkom. Jake
Gauze je vrludao pogledom od
jednog do drugog.

— A sada na stvar, Jake! —
reče Sundace. — Počnimo s
onim bajoslovnim brdom! Kaži
nam zašto ga dosad nije nitko
pronašao?

Jake Gauze opet zadržće. Sundace doista čudno djeluje na njega, pomisli Antrim, premda je prijazno razgovarao s njim. U Sundaceovu držanju i pogledu nije bilo ničega prijetećeg. A Gauze ga se toliko bojao da je iznojio i posljednju kap znoja iz sebe.

— Onda... — ohrabri ga Sundace.

Sada stari razbojnik doista prijede na stvar:

— Zwing Hunt je to mjesto nazvao brdo Davis... jer je tamo pokopan neki Davis. Ali to nije točno... mislim ime. Čovjek se zvao Harris. Njega i njegovu obitelj napali su Apaši i svi su bili ubijeni... osim jedne njegove kćeri. Bila je to Idy Harris, koja otad živi ovdje. S Harrisom smo pokopali ženu i ostalu djecu... Ono je pakao neke vrste i nije daleko odavde. A s brda se može vidjeti čak i Novi Meksiko.

Antrim je promatrao Sundacea. Zapazio je kako su mu se napeli obrazi i zasjale oči dok je rukom prolazio kroz tamnu, kovrčavu kosu. Ipak, kad je progovorio, iz njegova se glasa mogla razabrati samo sumnja:

— Nemoj ni pokušati da mi kažeš kakve je boje bio tvoj konj...

— Misliš li da lažem? — iz glasa Jakea Gauzea izbijalo je ogorčenje. — Prokletstvo! Sjeti se samo zlata u kutiji što sam je izvadio iz onog razbojničkog groba! Već to bi ti moglo reći da ne pričam bajke. Grom i pakao... poslušaj me! Zapadno od Harrisova brda nalazi se Turkey Creek Canyon... zacičelo se sjećaš Turkey Creeka!

Gore, kod Galeyvillea! No onaj prevrtljivi Zwing ga je na svojoj skici nazvao Silver Creek Canyon! To sam ustanovio. Zbog toga nije nitko dosad uspio pronaći blago. U Turkey Creek Canyonu smo pokopali onog čovjeka i odande sam donio onu kutiju sa zlatom. Možeš pogledati kosti, ako te to veseli.

Sundace jezikom ovlaži usne.

— Eto, dokle sam stigao — nastavi Gauze — a onda ste se umiješali vi. Međutim, postoji još jedan kanjon...

Gauze se naglo okrene promrsivši kletvu. Sundace se također okrene: kad je pogledao prema vratima, oružje mu sijevne iz korica.

Na vratima je stajala djevojka. Bila je to Idy Harris. Iz očiju joj je iskrio prezir.

— Nema je — reče, pogledavši Gauzea. — Sobom je povelala onog kockara i pljačkaša nalazišta zlata. Pobjegli su na konjima koje si skrivao na drugoj strani potoka.

* * *

Gauze htjede nešto reći, no zatvori usta od silnog bijesa. Ni Sundace više nije bio onaj nadmoćni momak. Obrazi su mu potamnjeli od gnjeva. Odjednom se izdere na Gauzea:

— Nisam li ti kazao da se oslobodiš tog prokletog Spencea?! Do vraga... i što si sve rekao onoj ženi?

Jake Gauze je stajao kao skamenjen. Pomicale su mu se samo usne, ali glas nije izlazio. Čeljust mu je drhtala.

Sundace ga počne proklinjati. Na licu i vratu su mu is-

kočile žile, revolverom je neprestano zamahivao prema starom razbojniku, a Gauze se, izbjegavajući njegov pogled, skutrio u kutu poput štakora koji se našao u bezizlaznom položaju. Jedva je još disao, ruke su mu se ovjesile niz tijelo.

Sundace je režao:

– Prokletstvo... odgovori već jednom! Što si joj kazao?

– Ja... – Gauzeu su podrhtavala koljena – nikad joj nisam... ništa...

– Ne laži – vikne Sundace – ili ću te izrešetati! Nešto si joj kazao, inače bi...

– Ništa! Doista ništa! Kunem se! – poviče Gauze. – Samo joj je Idy mogla nešto reći, jer njoj sam kazao isto što i tebi. To... da je Zwing zamijenio nazive... i ono o kutiji sa zlatnim dolarima.

– Grom i pakao! – bjesnio je Sundace.

Gauze proguta slinu i ovlaži suhe usne. Drhtao je. U obrani podigne ruku.

– Bit će najbolje da odustanemo od svega... povući ću se iz Arizone. Idy mi je to učinila... da bi mi sve upropastila. Zacijelo je to rekla onoj ženi! Nitko ne može ni zamisliti kako me zlobno progoni ta crvenokosa.

Antrim nehotice pogleda prema vratima. Idy Harris je nestala, vrata su bila zatvorena.

Sundace gurne kolt u korice, okrene se i pođe prema vratima. Gauze je povikao za njim:

– Što namjeravaš? Samo nemoj...

Sundace mu dobaci preko ramena:

– Bijedni ludače! Misliš li da ću dopustiti da mi netko ukrade plijen?

Sundace bijesno otvori vrata.

U svjetlu svjetiljke ugleda šerifa Johna Slaughtera.

XIII

– Što da ti ukrade? – zapita Slaughter, a Sundace zastane kao da je pogođen čekićem u prsa.

Ali ne zadugo. Po svemu sudeći, i suviše mu se žurilo: morao se baciti na trag žene i čovjeka koji su sa skicom umakli na punokrvnim konjima Don Lorenza. Podigavši ruku da bi šerifa odgurnuo u stranu, htjede se provući pokraj njega, kadli ga odjednom opet nešto zaustavi: ovaj put revolver koji se nevjerojatnom brzinom pojavio u Slaughterovoj ruci.

Sundaceovi se obrazi zaja-pure od gnjeva.

Dva su čovjeka stajala i odmjeravala se ukočenim pogledima. Idy Harris se opet pojavila. Očito zadovoljna, zastala je pokraj vrata. Očekivala je nešto što se po njezinu mišljenju moralo dogoditi.

Ipak je ta djevojka nešto posebno, pomisli Antrim. I mnogo je mudrija nego što sam je ocijenio: već je upropastila prepredenu igru Jakea Gauzea, premda se još ne zna zašto. A sada je, čini se, naučila uživati u još jednoj igri što ju je pokrenula.

– Što će ti ukrasti, zapitao sam – ponovi Slaughter.

Sundace se već sabrao. Nasmiješio se i slegao ramenima:

— Cigara vam se ugasila, šerife. Izvolite... — pruži mu novu cigaretu.

Slaughter je hladnokrvno prihvati ljevicom i gurne u džep. No oružje u njegovoj desnoj ruci nije se pri tome pomaklo ni za vlas.

— Nemam običaj — reče hladno — da nešto pitam dva puta.

— Oh, da — Sundace se nasmije. — Razbjesnio sam se. Gore, u brdima, okolčio sam nalazište u nadi da ću nešto u njemu pronaći. Prije nego što sam se zaputio da bih to nalazište upisao na svoje ime, napravio sam skicu njegova položaja. Eto, da skratim...

— Priču, mislili ste kazati?

— Ne želite li me saslušati, prekinut ću — uvrijeđeno će Sundace.

— Odmah ću je dovršiti. Htjeli ste kazati da je netko ukradio skicu i da je sada na putu prema vašem nalazištu, je li tako?

Sundace kimne.

— Dobro ste kazali. Mislim da je skicu ukrala ona Lolita i da je sa Spenceom pitala prema nalazištu.

Slaughter kimne.

— Ako ste završili sa svojim lažima, mogu vam kazati istinu.

— Samo naprijed!

— Skicu o kojoj ste govorili niste izradili vi već Zwing Hunt, a ona vodi do mjesta na kojem je zakopan dio plijena Curlyja Billa. Istina, u tu glupost nisam nikad povjerovao...

— Pa dakako! — Sundace se nasmiješi. — Samo bi slaboumnici povjerovali u nju...

Slaughter odmahne.

— Možete mirno pojahati za Spenceom i onom ženom... čak ću vas otpratiti. Svi ćemo vas pratiti — zatim ga zapita bez okolišanja: — Jeste li vi ukrali one konje?

No Sundace se nije mogao iznenaditi tako lako. Namigne Idy i nasmiješi se.

— Ako mislite na konje što ih je spomenula gospodica Harris... one na kojima su nestali Lolita i Pete Spence... bit će najbolje da o tome porazgovarate s Jakeom, jer on poznaje ovaj kraj bolje od mene. Ništa mi nije poznato o skrovištu na nekom pašnjaku okruženom grmljem.

Lice Johna Slaughtera ostane bezizražajno, s njega se nije moglo razabrati što on misli. Međutim, za Gauzea se to ne bi moglo kazati.

Jake Gauze je dobar dio svojega života jahao stremen do stremena s najprepredenijim konjokradicama tih krajeva, naučio je njihove varke i smislio vlastite. Od njega se mogao očekivati brz odgovor. No sada je samo nešto progundao. I ako je itko djelovao poput krivca, žnda je to bio on.

Međutim, Antrim je unatoč tome ostao u uvjerenju da je Sundace oteo punokrvne konje u Meksiku i dotjerao ih u ono skrovište pokraj potoka, iz razloga koji su samo njemu bili poznati. Isto je tako bio uvjeren da onaj podmukli hitac na njega nije ispalio Gauze, već Sundace.

– Pa zašto ga ne zapitate?
– predloži Sundace.

John Slaughter ga odmjeri sumornim pogledom.

– Možda ću to još učiniti. Ali najprije...

– Pa to su konji za kojima tragate – prekine ga Sundace.

– Jake mi je pričao o njima. Pokušao mi ih je čak i utrpati. Kazao je da su to pravi arapski konji, da potječu iz predjela Torreona. Smeđi pastuh i siva kobila. Zvuči li vam to poznato, Slaughteru?

Slaughter premjesti ugašenu cigaru iz jednog kraja usta u drugi.

– Vraški vam je stalo da Jakea dovedete do vješala, čovječe! Ta niste valjda naumili da mene upregnete u svoja kola?

Sundace se nasmije.

– Ali, čovječe, kamo su vam odlutale misli? Uostalom, što se mene tiče, činite što hoćete.

– To i namjeravam – promrsi šerif kroz zube. – Jeste li ikad prije bili u ovom kraju?

– Bio sam gotovo posvuda... između Peace Rivera i Rio Grandea – u Sundaceovim očima nešto zlorado zasja. – Dakako, u potrazi za boljim zdravljem... – nakašlje se gotovo teatralno. – I dok mi tako razgovaramo, oni konji...

– Prepustite meni brigu o konjima! Plaćen sam za to – šerif pogleda Gauzeu, pa Antrima. – Dakle, penjite se u sedla!

Idy Harris se odvoji od dovratka.

– Dok vi sedlate konje, pripremit ću vam hranu – reče.

Šerif joj zahvali i svi pođu za njim prema koralu. U koralu se nalazio i Kerrickov konj. Antrim ga dohvati lasom. I prije nego što se razdani, mogla bi mu biti i te kako potrebna izdržljivost tog konja. Ako svi ovdje znaju da se on zapravo zove David King, onda je to vjerojatno doprlo i do šerifovih ušiju. U svakom bi trenutku mogao osjetiti šerifovu ruku na ramenu. Također je slutio zašto se to još nije dogodilo. A možda je John Slaughter tako i htio.

Duša Guya Antrima ispuni se slutnjom neke katastrofe... katastrofe sveopćeg obračuna. Osjećao je blizinu smrti i nikako se nije mogao otresti tog osjećaja koliko god da je pokušavao.

S tim se podudaralo i čudno ponašanje Idy. Ono zlobno ponašanje kojim je Jakeu Gauzeu zagorčila život... Međutim, djevojka se izmijenila i u ponašanju prema Sundaceu. Antrim je dva puta te noći zapazio kako djevojka promatra Sundacea bez traga one nekadašnje prijaznosti u pogledu. Možda sa strahom, gađenjem ili prezirom... Antrim to nije mogao točno objasniti. Što god da se dogodilo između njih dvoje, Sundace zacijelo više nije mogao računati s njezinom naklonošću.

To Antrima ispuni nekom radošću. Ali zašto? Zazirao je od razmišljanja o tome.

Hrptovi brda na istoku već su se oštro isticali na sivom nebu. Antrim rastjera svoje misli i zapazi kako su Sundace i Slaughter približili glave. Po

svemu sudeći, Sundace je mnogo govorio.

Nije li sada Slaughteru kazao sve o Davidu Kingu?

Jake Gauze provede osedlana konja pokraj Antrima i u prolasku promrmlja:

— Sundace je od Copea posudio nož koji si ti pronašao u Kerrickovim ledima... Skini mi te momke na trenutak s vrata! Moram učiniti nešto, što oni ne smiju vidjeti.

Gauze pođe dalje. Sundace podigne glavu i prasne:

— Bit će najbolje da pripazimo na njega! Nitkov namjera pobjeći!

— Jake, Antrim će uzeti hranu za nas — dovikne Slaughter.

Gauze zastane i uzjaše. Ali nije pokušao odjahati. Onako mršav, sumorna lica sjedio je u sedlu, a Antrim se zaputio prema trijemu koji je još bio u dubokoj tami.

Idy Harris se nalazila pokraj vrata i pružila mu vreću s hranom. Antrim skine šešir: i sam se začudi tom gestu. Osjeti potrebu da nešto kaže, da se ispriča za svoje dosadašnje vladanje. Ali nikako da pronađe odgovarajuće riječi. Uostalom, nikad nije mnogo držao do riječi. Uvijek je smatrao da djela govore na najuvjerljiviji način. Ako je tko pokopan, malo će mu pomoći kaže li netko da mu je žao.

Promatrala ga je na pomalo čudan način. Što li sada razmišlja, zapita se Antrim, pogledavši je. Neobične je osjećaje pobuđivala u njemu pogledavajući ga i ne otvarajući usta.

To ga je već počinjalo ljutiti. Napokon, nije učinio ništa strašno. Nije se obazirao na nju i to je bilo sve. A zbog toga ga nije morala pogledavati kao da joj je učinio neko zlo!

— Žao mi je — promrsi Antrim kroz zube i nabije šešir na glavu.

— Zbog čega? — upita djevojka.

— Pa eto... kazao sam ti nešto...

— Ne moraš žaliti zbog toga

— gotovo gnjevno uzvratila Idy.

— Tvoje mi žaljenje doista nije potrebno... pa ni tvoja prokleta samilost! Ne želim imati nikakva posla s tobom! Mogu se probiti i bez tvoje pomoći, budi uvjeren!

— Nije li to slično kao i sa Sundaceom? Mislim da ti je tu ipak upala vlas u juhu... — reče Antrim.

Ona ga pljusne. Antrim ustukne korak, osjetivši kako ga je njezin dlan zapekao na obrazu.

— Ne mrgodi se! Ne pojavljuj mi se takav pred očima! — ljutito će djevojka. — Nitko me još nije dotakao... niti će me dotaći! A sad se gubi! — u ruci joj zasja revolver. — Gubi se prije nego što te otjeram olovom!

Antrim dohvati vreću s hranom i side s trijema. Ostruge su mu odsječno zveckale dok je koračao dvorištem prema svom konju. Doista je bio gnjevan, i to na sebe, a ne na djevojku. Kako mu je uopće pala na um ta ludost da s tom divljom mačkom pokuša izići načistac. Možda će ona sada čak umišljati da je bacio oko na nju!

Antrim uzjaše i zapazi kako ga Gauze oštro promatra. Uvjeri sam sebe da stari razbojnik nije mogao ništa čuti, a još manje vidjeti. No zbog toga ga još više obuzme bijes kad je Sundace upitao:

— Zar za tebe nije imala nijedan poljupčić, momče?

Antrim grubo povuče konja i pogleda Sundacea otrovnim pogledom.

— Kad ti se prohtije još jedna masaža, samo to ponovi!

— Čuvat ću se — podrugljivo će Sundace i okrene se Slaughteru: — Nije li vrijeme da krenemo? Vraški bih rado počastio onog kockara s nešto olova, ako niste protiv toga, gospodine Slaughteru.

— Kad bude vrijeme da se utroši nešto baruta, ja ću to učiniti — hladno će Slaughter.

— Imajte to na umu. I to pripada među poslove za koje sam plaćen.

— Nikako nisam mislio vrijeđati vaš položaj, šerife. Međutim, ne požurimo li, nećemo utrošiti ni trun baruta. Onaj par sjedi na vraški brzim konjima, pogotovu ako su to ona dva koje mi Jake Gauze želi podmetnuti. U kojem ćemo pravcu pojahati?

— A kamo biste vi pošli?

— Želimo li slijediti njihov trag, morali bismo pričekati danje svjetlo. Ali onda ih više nećemo pronaći s ove strane granice — reče Sundace. — Bit će najbolje da pojašemo ravno prema granici. Tamo ćemo ih dočekati.

Slaughter se hladno nasmiješi.

— Odjahat ćemo prema Turkey Creek Canyonu, prijatelju!

XIV

Sundace je očito bio iznenađen.

— Kako... što? Prema Turkey Creek Canyonu? Mislio sam da namjeravate uhvatiti one konjokradice...

— Upravo tako — uzvratila Slaughter. — Pronaći ćemo ih negdje kod Turkey Creeka. Točnije rečeno, u onom drugom kanjonu, o kojemu je namjeravao govoriti Jake upravo kad vas je djevojka prekinula — nasmiješi se Gauzeu, koji se prkosno uspravi u sedlu. — Mislim da će Jake već pronaći taj kanjon.

Zvučalo je to kao da je rekao da bi za Jakea bilo dobro kad bi pronašao taj kanjon.

Poslije tih riječi vrlo se malo razgovaralo... upravo kao da se sada sve karte nalaze na stolu. Jake Gauze se duboko zamislio poput čovjeka za kojeg prijetnje ne znače više ništa. Srušili su se svi njegovi planovi. Čak su i Sundaceove drske šale, čini se, bile prigušene spoznajom koja je proizlazila iz riječi šerifa Slaughtera. No on još nije bacio koplje u grmlje. Na njegovu se licu jasno vidjelo da razmišlja o novom naumu i Antrim se zapita što li će taj čovjek sada pokušati.

Ubio je Kerricka, to je sigurno. Gauzeova primjedba o Copeovu nožu Antrima je konačno u to uvjerila. A time je, po svemu sudeći, bilo isto tako

jasno da je on odgovoran i za Copeovu smrt. Čak ako je smrtonosni hitac ispaljen i iz Lolitine ruke, iza toga se skrivao taj hladnokrvni kovač plana, koji je na neki način natjerao Lolitu da ispali taj hitac. Sundace je svjesno uništavao sve suparnike za blago Curlyja Billa. Isto je tako pokušao srušiti i njega, Antrima.

Ali ona tamnokosa Lolita ipak je nepoznanica. O njoj je bilo sigurno samo jedno: da je nevjerovatno prepredena. Dokazala je to onom odglumljenom otmicom, a isto tako i kad ga je iznenadila gurnuvši mu u ruku oružje kojim je počinila ubojstvo.

Bila je duboko uvjerena da će ga Slaughter lišiti slobode zbog sumnje da je počinio ubojstvo. No šerif joj ipak nije učinio tu uslugu. Dakako, i šerif je čudak na svoj način! Njemu je bilo gotovo sasvim svejedno tko je koga nasamario dok ga je trag vodio k onim konjima. Antrim se i nehotice u sebi nasmiješi. Slaughter je postupao u skladu s pričama koje su kolale o njemu. Kad bi negdje bila ukradena stoka, odmah bi se – većinom sam – pojavio John Slaughter, kojega više ništa nije moglo odvesti s traga.

Bio je to zapravo loš znak za Sundacea, no on očito još nije bio svjestan toga. Što li će Slaughter učiniti ako mu on, Antrim, ispriča o ukradenoj rendženskoj zvijezdi u Sundaceovu džepu? I što bi Sundace kazao kad bi ga Slaughter pozvao na odgovornost? Zacijelo

bi mu pala na um kakva drskost.

Prepredenost, drskost i Sundace bili su tako reći jedan pojam. Uz to je taj čovjek bio i opasan! A povrh svega – vječna zagonetka! Gauze i Sundace su se nesumnjivo poznavali i prije, i to više nego dobro. Ali tko je Sundace? Antrimu padne na um nešto što bi moglo objasniti odnos Gauzea i Sundacea. No to nešto bilo je isuviše vratolomno, pa je Antrim odbacio tu misao sleгнуvši prezrivo ramenima.

Unatoč svemu Sundace je bio opasniji od svih drugih. Tog momka valjalo je držati na oku.

Antrim opet počne razmišljati o Idy. Prokletstvo... uvijek mu se ponovo pojavljivala pred očima, premda nije bila blizu! I nikako joj nije uspio reći ono što je naumio, naprosto zato što takve riječi nisu silazile s njegovih usana. Sundaceovo je društvo zacijelo potražila samo zbog njegove, Antrimove odbojne nepristojnosti. Opet pomisli na podrugljive riječi tog čovjeka:

– Zar za tebe nije imala nijedan poljupčić, momče?

Antrimu dopre do svijesti kako nikoga ne mrzi kao Sundacea...

* * *

Put do Turkey Creek Canyona nije bio šetnja. Prođe i poslijepodne i sjene postanu dulje. Jahali su dalje sve dok ih nije zaustavio sumrak.

Ulogorili su se u maloj kotlini u kojoj je bilo trave a na-

šao se tu čak i izvor. Vreća s hranom što ju je pripremila Idy sada je postala znatno lakša. Šutke su sjedili i jeli. Prije nego što su završili obrok, Slaughter će osorno:

– Nema pušenja!

Sundace počne zviždati kroz zube, a Gauze je nešto progundao, Antrim zapita:

– Zar smo već blizu kanjona?

Nitko mu ne odgovori. Slaughter ustane, zatim se vrati s puškom, sjedne i položi je preko koljena.

Zavlada nelagodna tišina. Ljudi su se naizmjenice pogledavali. Sundace naposljetku prekinje tišinu:

– Ima li smisla da sjedimo ovdje poput mrtvaca? Zapolimo vatru!

– Nipošto! – odreže Slaughter u tami. – Neka vam ništa slično ne padne na um! Ako vam to nije poznato, vraški sam dobar strijelac.

– Pa i ja nisam loš – razdraženo će Sundace. – Ta neću valjda ovdje pustiti korijenje...

– Čim izide mjesec, krećemo!

– Zar ćete slijediti trag? Prokletstvo... nije to potrebno! Jake će zacijelo pronaći put do Turkey Creeka čak i u tami.

– I ja ću ga pronaći – uzvratiti Slaughter. – Ali ja ne želim, poput vas, pronaći blago koje uopće ne postoji. Želim se dočepati onih konja.

– Pa u kakvoj je to vezi s mjesecom?

– Podem li tragom, imat ću ih.

Noć je postajala sve tamnija. Antrim uskoro više nije mogao prepoznati čovjeka pokraj sebe, Sundacea. Bio je sve više uvjeren da će bjegunci zauvijek umaći. No Slaughter je odlučio da prička mjesecinu i od tog nauma ne bi ga nitko mogao odvratiti.

S vremena na vrijeme začuo bi Gauzea i Sundacea kako se nemirno pomiču, osobito Sundace. I to mu je činilo zadovoljstvo.

A onda, gotovo iznenada, sine mjesecina. Kao da se kotlina osvijetlila danjim svjetlom. Svaka se vlat trave jasno isticala ispred druge, a isto se tako jasno ocrtavao i gnjev na Sundaceovu licu.

Jedan je konj nestao... Jake Gauze također!

* * *

Nitko ne reče ništa.

Taj prokleti stari nitkov bio je lukav poput lisice. Eto, znao je to od početka, pomisli Antrim. No u posljednje je vrijeme Gauze izgledao poput beznadnog, slomljenog čovjeka kojeg su satrila dva mlinska kamena: Sundace i Slaughter. Nitko nije očekivao da će umaknuti ispred Slaughterove puške. No stari momak je ugrabio zgodu i sve stavio na kocku.

A čemu? Zar samo zato da bi pobjegao pred Slaughterom?

Bijesan, Antrim počne razmišljati i iz njegove računice izide nešto drugo.

Onaj Spence se također nalazio tu, dok se on, Antrim, bavio

onom predstavom što ju je izrežirala Lolita da bi ga uvjerila u otmicu. Gauze je samo tobože otpravio Spencea i Lolitu. Sundace, Kerrick, Cope i on, Antrim, vjerojatno su bili oni kojima nije smio pripasti dio blaga. Da se slučajno nije pojavio Slaughter, Jake Gauze bi se već odavna pridružio onom paru iz Tombstonea.

Slaughter pronade trag i u nijemoj zlovolji zaputi se kroz mjesječinom obasjanu noć.

Možda je prošao tek jedan sat kad je Sundace uhvatio za uzde šerifova konja. Slaughter se zagleda u Sundaceovo lice, na kojem se odražavalo neko čudno uzbuđenje.

— Što je? — mrko zapita šerif.

— Lolita... točno znam da sam je već jednom vidio!

— Tako? I ja sam je već vidio — reče Slaughter. — U Tombstoneu je čovjek može...

— Ne shvaćate! — u silnom uzbuđenju Sundace dohvati šerifa za ruku. — Mislim da se pitate tko je ubio onu dvojicu... Kerricka i Copea. Do vraga... sad mi je to jasno! Ona je to učinila! Možda je već sredila Jakea... a ako nije zacijelo hoće. Dakako, i njoj je stalo do blaga, ali još više...

— Slušajte... niste li možda popušili onu travu od koje čovjeka obuzima bjesnoća?

— Čovječe — odvrati Sundace ta žena se već godinama želi osvetiti čovjeku koji je njezinoga oca poslao pod zemlju!

— O čemu to zapravo pričate? — nepovjerljivo će Slaughter. — Ako namjeravate

izazvati metež da biste Gauzeu pribavili još veću prednost...

— Ta zar još ne shvaćate?

— Možda bih i shvatio kad bih znao o čemu govorite.

— Govorim o onoj ženi iz Tombstonea, o Loliti!

— Aha! Kazali ste, dakle, da joj je netko ubio oca?

— Dakako! Učinila je to banda Curlyja Billa prije osam godina u Skeleton Canyonu...

— A zašto?

— Radi karavane natovarene srebrom koje je don Miguel Garcia namjeravao prokrijumčariti u Tuscon. Poslušajte me, morate...

— Točno... moram se domoći onih konja — uzvрати Slaughter, blijedo se smiješeći. — Požurimo, izgubili smo dovoljno vremena.

— Trenutak samo!

No Slaughter se više nije obazirao na Sundacea, već podbode konja i pojaše kraj traga koji se jasno razabirao u pješčanom koritu isušenog potoka.

XV

Sundace ima pravo, pomisli Antrim. Ako je Lolita kći don Miguela, štošta što je dosad bilo nejasno poprima neki posebni smisao. Onda je Lolita onaj lijepi mladić koji je — kako priča legenda — bježeći navrat-nanos, izbjegao krvo-proliće u Skeleton Canyonu. Onda je ona onaj osamljeni jahač koji je neprestano obilazio brda. Onda je ona osvetnik koji je neprestano nasrtao na razbojнике Curlyja Billa, sve dok naposljetku nije preostao

više nijedan osim starog nitkova Jakea Gauzea. A sada se pred njim pojavila kao očaravajuća Lolita.

Sundace, onako prepreden kakav je bio, spretno je iskoristio zgodu da bi svoja umorstva nad Copeom i Kerricom naprtio na leđa drugome. Dakako, Lolita je smjerala na Jakea Gauzea. Cope i Kerrick su za nju bili nezanimljivi. Oni nisu sudjelovali u krvoproliću u Skeleton Canyonu niti su bili pripadnici bande Curlyja Billa.

No unatoč prepredenosti Sundaceu se omakla greška. Ako je on u onom mladom bjeuncu i kasnijem osvetniku prepoznao Lolitu, onda je morao u ono vrijeme biti u ovom kraju i vidjeti je!

Tko je, dakle, taj zagonetni Sundace?

* * *

Jahali su isušenim koritom, kad šerif podigne ruku i zaustavi ostale.

— Turkey Creek Canyon je tik ispred nas — reče — odmah iza onog pošumljenog pojasa. Nitko neka ne zapuca prije mene! A kad je zapucam, gađajte točno. I nemojte pucati u konje! Ne bih želio da neki od njih bude ozlijeđen. A s konjokradicama se mogu pomiriti samo ako su mrtvi!

Ubrzo ujašu u kanjon. Jahali su polako. Noć se bližila kraju, mjesečina je izbljedjela. Jutarnja se magla dizala poput prozirnog vela, provlačila se kroz raslinje.

Ni povik ni pucanj nisu prekidali tišinu zamiruće noći. Čudno, pomisli Antrim, jer je

Jake Gauze već odavna morao upozoriti one druge.

Sundace odjednom gnjevno zagunda. Bijesno pogleda Slaughtera.

— Ako ste pojahali ravno na granicu...

— Umuknite! — odreže šerif i pojaše dalje i ne pogledavši ga.

Sundacea to pogodi poput udarca u lice. Zaostane malo iza drugih, ruka mu klizne na držak kolta i počne ga polako izvlačiti iz korica. Nitkov koji drugima hladnokrvno puca ili zabija nož u leđa sada je uistinu bijesan i zbog toga postupa tako, pomisli Antrim.

Strelovito se u Antrimovoj ruci također nađe oružje. Nasloni šaku na jabuku sedla i napne kokot.

Obojica su to čula. Sundace trgne ramenima i naglo se okrene. Ni šerif nije zaostao. Da, Slaughter je podjednako opasan kao i Sundace.

Šerif odmah shvati o čemu je riječ.

— Kad mi bude potrebna pomoć, zamolit ću vas za nju! — gotovo se izdere na Antrima.

— Možda vam onda više neće biti potrebna — suho uzvratiti Antrim.

— Sasvim pogrešno. Ptičicu koja je kao stvorena za zatvor neću nikada zamoliti za pomoć, King.

King! — odjekne u Antrimovim ušima.

* * *

Antrimove vjeđe se suze u uske proreze. Držanje mu se

samo neznato izmijeni, no ipak je bio spreman na sve što bi se moglo dogoditi.

— Tako... poznato vam je sve o meni.

— Dakako. U području moje nadležnosti ne događa se ništa što ne bih ubrzo saznao. U neku ruku sam plaćen za to.

— A što ćete poduzeti?

— Zasad želim uhvatiti konjokradice. Odsad ću jahati iza vas dvojice!

Antrim na trenutak zastane da bi promotrio oči šerifa Slaughtera. Zatim slegne ramenima, gurne oružje u korice i pojaše naprijed. Sundace se također pokori šerifovu naređenju. Oprezno su jahali dalje.

Antrim naposljetku zauzda konja i okrene se k šerifu.

— Čini se da smo na kraju kanjona. A ona gola stijena tamo što nalikuje na glavu šećera... — promrmlja Antrim.

— To je ono obećano brdo Davis, brdo tragača za blagom — naruga se šerif. — Dobro otvorite oči! Tu negdje počinje onaj »drugi kanjon«, koji vas toliko zanima zato što ćemo u njemu pronaći vaše prijatelje.

Zatim se zaustavi i Sundace.

— Evo, ovdje se odvaja kanjon...

— Pssst! — upozori Antrim podignute ruke.

Zatim i druga dvojica začuju šum: tihe, vrlo udaljene glasove.

Sundace se nagne naprijed.

— Do vraga... stigli smo ih!

Sjašu i spuste uzde na tlo.

— Krenimo! — nestrpljivo zapovjedi Slaughter.

Sada je znao da se konjokradice nalaze u neposrednoj blizini i za njega više neće biti zastoja. S puškom u rukama krene naprijed.

Sundace se u sljedećem trenutku nađe pokraj njega, čak ga i prestigne. Kretao se gipko poput pantere, a glavu je ustremio naprijed kao da želi ispred sebe rasparati maglu što se sa svitanjem pojavljivala u sve gušćim oblacima. Odjeća im se već navlažila a na cijevi šerifove puške pojavile su se sjajne kapljice.

Sundace odjednom zagunda. Zastane i sagne se. Antrim mu se približi i odmah zapazi što je privuklo njegov pogled. Nalazio se tu neki izvor, rupa s vodom, što se očito napajala iz podzemnog izvora. Pokraj izvora su se nalazili ostaci nekih kola. Komadi pougljenjenih dasaka, dvije zardale osovine i pokraj toga iskrivljeni obruč kotača koji je u vlažnoj travi nalikovao na zmiju.

Sundace se uspravi i mračno pogleda Antrima.

— Tu su kola — reče. — Sve što je preostalo od njih.

Antrim ne odgovori a u Sundaceovu pogledu se pokaže nestrpljivost.

— Skica je ipak kod tebe, je li? — progunda. — Zar me ne razumiješ? Ta su prokleta kola prenijeli na drugo mjesto!

Antrim shvati što je Sundace mislio. Ostaci kola ne nalaze se na mjestu na kojem bi morali biti prema skici Zwinga Hunta. Hunt ta kola nije ucrtao tu, pokraj izvora, već u sredini između dvije rupe s vodom.

— Idemo! — javi se Slaughter. — Prisjetite se, mladići, moramo uhvatiti konjokradice!

Antrim usmjeri pogled na sjevernu stijenu klanca i pokuša pronaći usjek o kojem je govorio Zwingov stric. Doista nije bilo lako u takvoj magli otkriti usjek u stijeni. Zbog toga Antrim više nije promatrao tlo već stijenu. Odjednom koljenom udari u oveći kamen. Udario je u neku kamenu ploču što je poput nadgrobnog spomenika izvirivala čitav metar iz zemlje.

— Prokleti nitkovi! — gundao je Sundace koračajući pokraj Antrima. — Izmijenili su sve oznake što ih je spomenuo Hunt!

— Do vraga te vaše oznake! — prasne Slaughter. — Pokrenite se već jednom kako valja... ubrzo ćemo ih uhvatiti!

Ali Antrim ne krene ravno naprijed, već dalje u smjeru zapadne stijene. Za njega kao da više nije postojao šerif Slaughter. Odbrojio je četrdeset koraka do stijene, premda bi se »nadgrobni spomenik« morao nalaziti na samo dva koraka udaljenosti od stijene. Nigdje blizu nije bilo nikakva usjeka ili nepravilnosti koja bi se mogla otkriti u stijeni. Vratio se k stijeni i rukom prijede preko njezine površine. Da, to je stijena koju je opisao Zwingov stric, jer su njegovi prsti napipali dva križa usječena jedan iznad drugog, samo što stijena nije bila tamo gdje bi morala biti...

— Onda? — napeto će Sundace.

Antrim kimne.

— Točno... kola i kamenje se nalaze na drugom mjestu.

Sundace počne proklinjati, a Slaughter će oštro:

— Zasad se oprostimo s pričom Zwinga Hunta i nastavimo lov na konjokradice!

Sva trojica se počnu odmjeravati gnjevnim pogledima, kadli negdje među slojevima magle prasne puška a tane se uz zvižduk odbije od stijene u koju je Zwing Hunt urezao dva križa. Antrim se okrene tako brzo da je još uspio zapaziti figuru strijelca iz zasjede kako nestaje iza stabla.

Tim brzim pogledom Antrim zapazi još dvije stvari: iznenađenje i gnjev na Sundaceovu licu i dva privezana konja što su se uplašeno propela.

Netremice promatrajući ono stablo, Antrim se zguri s podignutim revolverom u ruci. No misli su mu se neprestano vrzle oko ogorčenih Sundaceovih proklinjanja i ona dva uplašena konja. Nisu to bili konji koje je Slaughter tražio. Nisu ni najmanje nalikovali na punokrvne životinje. Bili su to obični konji s pašnjaka, kakve čovjek može kupiti kad god zaželi za četrdeset dolara po komadu.

Antrim osjeti ono isto razočaranje i gnjev što su morali bjesnjeti u Sundaceu kad mu je doprlo do svijesti kako ih je prepredeno Jake Gauze povukao za nos.

Stari nitkov ih je naposljetku ipak nadigrao, sve upućivalo na to. Očito je taj kanjon obilježio lažnim oznakama... na sli-

čan način kao što prodavač tobožnjeg nalazišta zlata obilježava to nalazište. A on sam je nestao, očito prema mjestu na kojem je zlato doista zakopano, i njima je prepustio da se snalaze u kanjonu. Sasvim je očito da se Jake Gauze sada nalazi kolometre daleko od toga mjesta. Nije nasamario samo Antrima, Sundacea i Slaughtera već je prevario i Spencea i Lolitu. Nevjerojatnom je podmuklošću nahuškao jedne na druge i za nekoliko će sati s najvrednijim dijelom plijena na konjima, koje nitko ne može stići, biti na putu u Meksiko! Dakako, pri tome će se zadovoljno smješkat.

Antrim je još gledao u ono stablo, kadli iz suprotnog smjera odjekne Spenceov glas:

– Miči se s puta, Curly, prokleti luđake... da napokon mogu naciljati onog nitkova šerifa!

Odmah nakon toga prasne puška drugi put.

Antrim okrene glavu i opazi kako je šerif zateturao, da bi zatim pao licem u travu.

U istom trenutku prasne Sundaceov revolver. Lolitin vrištavi povik nadjača jeku hitaca i zatihne zajedno s njom.

XVI

Iznenadujući događaji kao da su sasvim paralizirali Antrima. Samo se tako moglo dogoditi da se Sundaceu posreći bijeg a da Antrim za njim nije ispalio ni hica.

Antrim je čuo kako je hrabra mlada žena izdahnula u

samrtnom krik, vidio je kako je nepobjedivi šerif John Slaughter pao i to je bilo dovoljno da se užasne.

No ipak je to bilo nešto drugo!

Tek ga je dan prije obuzela ta slutnja, no on ju je odbacio kao nemoguću. A sada se pokazala osnovanom. Spence ju je potvrdio doviknuvši ime »Curly«. Poznati razbojnik Curly Bill, onaj koji je, kao što se smatralo, već godinama trunuo u osamljenom grobu kod Iron Springa, sada se pojavio živ.

Zagonetni Sundace nije bio nitko drugi nego podmukli ubojica Curly Bill Brocius!

Onda, davno, uspio je pobjeći... a sad se vratio da bi se obračunao s Jakeom Gauzeom i odnio svoj plijen. To je bio pravi razlog koji je Antrima izbacio iz ravnoteže.

Nije stoga bilo čudno što se Jake Gauze bojao Sundacea.

Kad se Guy Antrim sabrao, bilo je prekasno.

Curly Bill Brocius je nestao. S njim i dva konja. Antrim je čuo samo nejasan topot kopita prigušen maglom. Sundace ih je odveo korakom, a sad ih je tjerao kasom.

Za Antrima je, međutim, drugi zvuk postao mnogo važniji: zvižduk taneta koje mu je podiglo šešir, a zatim prasak puške.

Krajičkom oka opazio je plamčak s otvora cijevi i odmah je u tom smjeru ispalio dva metka.

Na nejasna prilika potroči prema stablu pokraj kojega su

se do maloprije nalazila dva konja. Kockar na trenutak zastane shvativši da su nestali. Proklinjući čovjeka koji ga je ostavio bez konja u divljini, udari uz klanac.

— Spence! — dovikne Antrim, podigne revolver i pažljivo nacilja.

Spence se naglo okrene, lica iskrivljena od gnjeva, i Antrim opet začuje smrtonosno zviždanje olova. Kockar je u žurbi upropastio posljednju priliku.

Antrimovo oružje prasne i tane pogodi cilj, premda je udaljenost bila gotovo prevelika za kolt. Kockar padne. Zatim se pridigne na koljena i podigne cijev puške, čak je osloni na granu... no cijev se pomicala amo-tamo.

Antrim ispali još jedan hitac. Kockar padne i više se nije micao.

Antrim zatim pohita u smjeru iz kojega je začuo Lolitin smrtni krik. Ovaj put nije glumila, vidio je to čim ju je pronašao.

Sagnuvši se nad Slaughtera, Antrim mu opipa bilo. Nije ga osjetio.

Uspravi se i pomisli na Sundacea. Gauze ga je dva puta nadmudrio i prevario za blago. Žed za osvetom mučila je nekadašnjeg vođu bande. Sigurno je krenuo za Gauzeom.

Antrim pomisli na konje koje su ostavili na ulazu u kanjon. Potrči.

Kad je stigao, znoj se slijevao s njega. Konji su još bili tu. U silnoj žurbi Sundace se nije sjetio tih konja ili nije htio pohitati natrag i izgubiti vrijeme,

pogotovu ako je smatrao da će mu Pete Spence skinuti Antrima s vrata.

Antrim je bio zadovoljan što je uzeo Kerrickova konja. Životinja je bila ustrajna i snažna. Nijedan drugi konj iz Jakeova korala ne bi podnio put tragom čovjeka koji je imao dva konja.

Antrim skine ostruge i stavi ih u torbu na sedlu. Pokraj svoje silne nestrpljivosti možda bi ih i upotrijebio, no toj se opasnosti nikako nije htio izložiti: upropasti li konja, podli ubojica bi mu mogao umaći.

* * *

Dan je polako odmicao. Unatoč krajnjoj opreznosti Antrim nije usporavao. Konj je bio izvanredan. Jahač je mogao čestitati sam sebi na još jednom uspjehu: onu krivo namještenu potkovu uspio je dovesti u red.

S potragom za blagom sada je svršeno. Onaj stari nitkov Jake Gauze sve je pretekao. Antrim se začudi svojoj ravnodušnosti prema toj činjenici. Mnogo je vremena utrošio da bi skupio sve podatke koji će ga učiniti bogatim. No za njega se štošta izmijenilo. Sve više je osjećao kako sada umjesto blaga ima cilj koji obećava mnogo više: djevojku Idy. Lecne se i pri samoj pomisli na nju.

Prije nego što pobjegne u Meksiko, Jake Gauze će se zaci-jelo pokušati domoći onih punokrvnih konja. Vjerojatno se i Sundace toga pribojavao i

stigne li Gauzea, osveta će biti nemilosrdna. No zatekne li na ranču umjesto starog nitkova samo Idy...

Već i pri samoj pomisli na to Antrimu se zgrče mišići na vilici. Obuzme ga iskušenje da izvuče ostruge iz torbe, ali razum ga zaustavi. Neprestano je naprezao oči gledajući u svim smjerovima, ali nigdje nije zapazio jahača za kojeg je znao da jaše ispred njega.

Kad je stigao na ranč, već se spuštao mrak.

Zastenje ugledavši ga. Prekasno je stigao. Sundace je već bio tu i osvetio se. Jake Gauze je zgrčen ležao pod trijemom. U trenutku smrti užas mu je iskrivio lice.

Antrim zaobide mrtvaca i zaviri kroz otvorena vrata. Mučio ga je strah od onog najgoreg što ga možda očekuje. Ako se to dogodilo, nikad više neće imati mira...

Odjednom začuje zveckanje konjske opreme. Zatim ugleda – punokrvne konje. Ulazili su u dvorište kroz crvenkaste sjene sumraka. Sundace je jahao pastuha. Okrenuo je glavu i na svoj drski način nasmijao se djevojci koja ga je slijedila na kobili što ju je on vodio na uzdi. Djevojčine ruke i noge bile su svezane.

Antrim prekorači mrtvaca i izađe ispod trijema.

– Sundace!

Zapazi kako su se ukočila ramena snažnog čovjeka. Sundace je prepoznao glas... i znao je što to za njega znači.

Okrene se u sedlu i zapuca iz oba revolvera.

Ipak, bio je isuviše brzoplet: možda ga je prvi put u životu natjerao u paniku glas čovjeka. Zapucao je s konja koji se uplašio na prvi pucanj.

Antrim ispali samo jedan hitac i taj Sundacea zbaci sa sedla.

* * *

Idy Harris reče gotovo ravnodušnim glasom:

– Računala sam da ćeš se pojaviti ovdje. Zнала sam da ćeš, razmisliš li malo, zaključiti u kojem je smjeru pošao Sundace. Očekivala sam te. No Sundace je stigao prvi. Jake i ja smo bili pod trijemom. Uperila sam revolver u Jakea. Zнала sam da će se on vratiti čim vam uspije umaći. Nije se bojao da biste se vi mogli domoći blaga. Prije nego što ste odjahali rekla sam mu da sam Huntove oznake premjestila...

Antrim se začudi:

– Zar si to ti učinila?

Idy se nasmije.

– Dakako. Ja i moj konj. Snažan je to konj, a imala sam i dovoljno vremena. Pronašla sam mjesto i premjestila oznake prije nego što si se pojavio ovdje.

Pošto joj je Antrim prerezao sponu, djevojka prođe rukom kroz kosu i nasmiješi mu se tako da je osjetio kako ga oblijeva val vrućine.

– Da, zнала sam gdje se nalazi blago za kojim je Jake toliko žudio, ali mu do jučer nisam rekla ni riječi o tome. Priče o blagu su za mene bile svagdašnje. I mnoge druge priče o onoj divljoj družini Cur-

lyja Billa. Po Jakeovu pričanju, i sam je bio paklenski momak. Ipak, uvijek sam smatrala da sam u većoj mjeri zaslužna za blago nego Jake. Moj otac im je pomogao da zakopaju blago! Red Dan Harris! Zatim su obznaniili da su Reda Dana Harris ubili Indijanci. No ja sam pouzdano saznala da je oca ubio Jake, jer mu nije htio reći gdje se nalazi blago.

Antrim je pripio pogled uz njene usne, a djevojka nastavi:

— Čula sam Sundacea kako je ujahao u dvorište, no smatrala sam da si to ti... imala sam prepune ruke posla da nekako umirim Jakea. Htio je pobjeći. Jake se odjednom srušio: Sundace je ispalio pravi revolverski plotun u njega, tako da sam se odjednom našla u oblaku dima. Očito se Sundace nije mogao zadovoljiti time da u Jakea ispali samo jedan hitac! A sve drugo si sam vidio...

Antrim kimne.

— Nisi li bila zaljubljena u Sundacea?

— Zar u onog nitkova? Nipošto... a najmanje kad sam vidjela kako je s leđa ustrijelio Copea. Ali moram priznati da je tu bio čovjek za kojim sam doista ludovala.

Grmlje u blizini se pomakne pod daškom vjetrova.

— Eto, mislim da ćeš se sada pokupiti i otići... — djevojka zabaci neposlušni uvojak što joj je pao na čelo. — Što da te još zadrži ovdje...

Antrim skine šešir i pogleda rupe od tanadi. Dosad ga je pratila zla sreća: pred tom dje-

vojkom nije nikako mogao pronaći odgovarajuće riječi.

— Tu su konji što ih je jahao Sundace. Očito si ih ti izvukla iz skrovišta da bi ih spasila od njega. Eto... za svakog pristojnog čovjeka ti arapski konji vrijede tisuću dolara. Konji moraju preko granice, u Torreón. Kako bi bilo da ih mi odvedemo onamo i zaradimo te dolare? Pri tome bismo mogli pogledati Eagle Pass... i ako ti se to mjesto doista sviđa kako si kazala, mogli bismo se vratiti onamo, ukoliko bi ti mogla izdržati sa mnom cijeli život...

Antrim izrekne taj prijedlog kao da je za to potrebna posebna hrabrost.

— Ali ja nemam rodbine koja bi mi mogla osigurati miraz... i uistinu ne znam postoji li ono blago. Nisam ga ni pokušala iskopati.

— Ne želim se oženiti ni radi miraza ni radi blaga.

— Pa što da onda učinim s blagom ako doista postoji? Nitko ga neće pronaći, jer sam premjestila sve oznake.

Antrim ravnodušno odmahne.

— Ostavi ga neka trune dok ne ostarimo...

Sjajući od sreće, Idy pogleda Antrima. Za tog je čovjeka ona bila važnija od golemog blaga. No sada ih odjednom uplaši neki glas, tako da se nisu stigli ni zagrliti.

Šerif John Slaughter izide iz grmlja i pride im. Glavu je povezao dijelovima košulje što ju je razderao u krpe.

— To su prve razumne riječi koje sam čuo na ovom ranču! — reče im.

— Prisluški­vao sam — ob­
jasni na­posljetku. — I ra­duje
me sve što sam čuo, premda to
ne pripada među stvari za
koje sam plaćen. Želim vam
mnogo sreće! Bilo bi mi drago

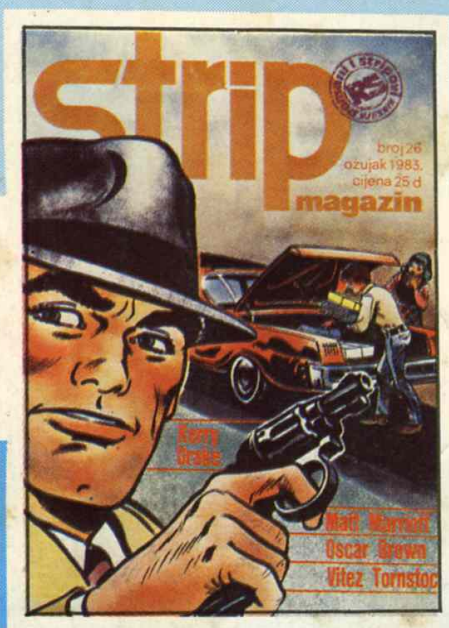
kad biste me neki put posjetili,
Antrime.

Kazao je Antrim! — pomisli
čovjek koji se nekoć zvao Da­
vid King.

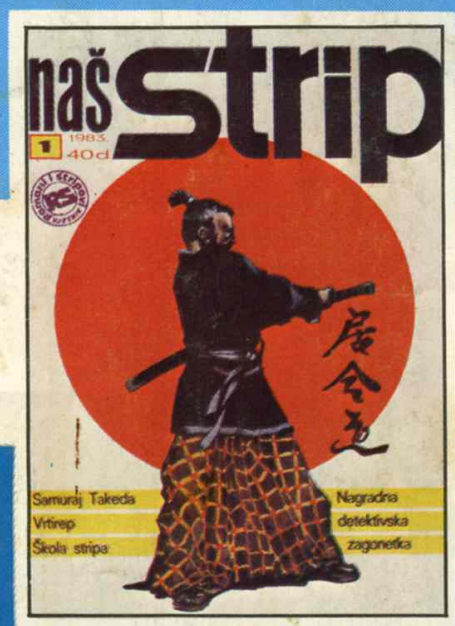
KRAJ

U PRIPREMI:

W. F. Bragg:
PUŠKE S PLANINE

Ako volite strip,
onda je to **strip** magazin

i nova revija
jugoslavenskog
stripa **naš strip**